

710 מילון עזרה

לענין, מילון עזרה: מילון עזרה הוא מילון שמיועד לסייע לאדם בפתרון בעיות או בעשויות קיימות. מילון עזרה יכול להיות מילון כללי או מילון מוגבל לתחום מסוים. מילון עזרה יכול להיות כתוב בעברית, באנגלית, בצרפתית, בגרמנית ועוד. מילון עזרה יכול להיות כתוב כמילון מקיף או כתוב כמילון מוגבל. מילון עזרה יכול להיות כתוב כמילון אונליין או כתוב כמילון פיזי. מילון עזרה יכול להיות כתוב כמילון אלקטרוני או כתוב כמילון ידני. מילון עזרה יכול להיות כתוב כמילון דיגיטלי או כתוב כמילון אנלוגי. מילון עזרה יכול להיות כתוב כמילון אלקטרוני או כתוב כמילון ידני. מילון עזרה יכול להיות כתוב כמילון דיגיטלי או כתוב כמילון אנלוגי.

יום הכהנים פרק שmini יומא

מסורת הש"ם

- תורה או רשות השם
 1. שפת שבטהן הזה
 - לכם נשביתם בתרשיש
לחדש גערב מערב עד
ערב תשבתו שבסוכם:
 - ויקרא כב ו. כי תבוא אל ארץ
ושתעטם כל עץ מאכל
וירטולם רערלוות און
פירות שלש שיטים נימנים:
ובכך ערלים לא יאכין:
 - ויקרא טג ו. ארץ אשר
במוכבנה איכאל להם
לא חזרה כל בה ברץ
אשר אבנית ברול
ומפרקיה הוחזב בשתי
דברים ח ט

הנחות ה"ח

חומר ישנים
מעלה עליו הכתוב
באלו התענה תשיעי
ועשידי. סק נננווה, נטן
עכסיון צלע נטנווה מוקו רוח
בקן. למדך שהחפץ פלן
חויבין בערלה. וה'ם כוון
שמיצין גענלאה סוכן קידין

למפניין בפערת. לי נמי מומא ט"כ
למפניין בפערת. לי נמי מומא ט"כ

ר' דרכיה ¹ תשובה פפא לא אמר כרב שנות לי ממי שמת שמתו סיל ולמו יומם מהיקי שנות מהן היכי קהילתי מיניהם, מברושים בירך להם ובירוך ומי

הוּא גופיה שבת איקרי דכתיב ¹ תשבחו שבתכם בשלמא רב פפא לא אמר כרב אחא בר יעקב ذקראי דכתיב בגופיה עדיף אלא רב אחא בר יעקבמאי טעמא לא אמר כרב פפא מינען ליה לכרתנאי ² ועניהם את גופשוויכם בתשעה לחודש יכול יתחיל ויתעננה בתשעה ת"ל בערב אי בערב יכול משתחשך ת"ל בתשעה הא בצד' מתחיל ומתחעננה מבועוד يوم מכאן שמוטיפין מחול מנין ת"ל מערב עד ערב ואין לי אלא על הקודש ואין לי אלא בכניסתו ביציאתו יה"ב ³ (ימים טובים) מנין ת"ל בתשבעו אין לי אלא ⁴ (ימים טובים) שבתות) מנין ת"ל שבתכם הא בצד כל מקום שנאמר שבות (² מכאן שמוטיפין) מחול על הקודש ותנא דעתcum עצם הא בתשעה לחודש Mai עבד להי מיבעי ליה לכרתני היה בר רב מדיפתי דרני היה בר רב מדיפתי ⁵ ועניהם את גופשוויכם בתשעה וכי בתשעה מתחענן והלא בעשור מתחענן אלא לומר לך כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה לעין הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשיררי: אכל אוכלין שאין ראיין לאכילה: אמר רבא בס פלפלין ביום מא דכפורי פטור מיתבי ⁶ היה רב כי אמר ממשמע שנאמר ² וערלתם ערליך את פריו אני יודע שען מאכל הוא אלא מה תלמוד לומר עץ מאכל עץ שטעם עץ ופריו שהוא הי אומר זה פלפלין למدرك שהפלפלין חייבין בערלה ואין ארין ישראל חסורה כלום שנוא' ³ לא תחסר כל בה לך ⁴ ה"ה ברתบทא

והא ביבשתא אל' רבינו למרייר והאמר מבci הנדויא שRIA ומברכין עליה בורא פרי ו והא ביבשתא ת ר' יאלל עלי קנים פטור ח' גפנום אמר רב י יצחק מגדראה כל שלבלב פטור ולולבי גפנום חייב אלו הן לולבי ו יהוה: שתה ציר או מוריים פטור: הא דהדרתנייא ר' אומר חומץ משיב את הנפש ד דנרש אין להלכה כרבו לשנה נפקי قولיע גידל ואיקperf אמר איד אמר דאמרי אני דאמרי אני פורתא טובא מי אמרי אמר ז

וור ואלוונט (מלין דג' קכ') ויט מון דהו לנטילטה צעניטיסו כגן
 (משה דג' נמ') וסנסו חיינן צמעטל וממעטו טומלהה חכלין
 נטלא בפרק כל מעלבי מוס דקמי נס תפlein ותכלין לנו
 לדמי צעטם קיימ עירוב מייד דסוס דחמיין וצערו
 נט סויה מעלן ומולא נטעה נמי הולאן צעלן מעלין (פריטם

דשנין וועל גאניג צאתקוועס גו שול רה
 שעט פאלן קליין זיך ייך לאלאן טה, טה
 (ל) צעניפט וקיליא נטצע ווועט נטאל
 פאכל טער וווערונט נס און, גע גען
 תעלין מע, גען דען זעב נמי הולאן פרק
 נטאלן דעט נטאלן קרי טאהן, גען
 ליה, מיבעי לה לאבדה הייא כר.
 וווערנס פטרו, דיזוקן מנה הא חאנפֿן
 וואסיקאנ הא דוגדל אי שטה חלא
 זונגען אונז איזראט פאפור פטור, אלל
 האה ברדא פר האדאה, תער אכל עלה
 כי תלען קי האכאלו אלל גען

לעוזו רשות
לייטוריג'ג"א [לייטווארי"א].
אבקה רפואית ממותקת.

מוסך ר' שי כל האכל ישווחה בתבשיל עליון החותם וגזר, ורכי קומלן קרל ניכר ממס נכסהן למתוך נשיי סטמונת ווילג זיין קומלן קומלן טיזיס (ברורות ה' וכט' קומלן מג אס קומלן טזטס קומלן דאייש היללן ואסטס דאייש קומלן עליון פושיזס (סוכן) וכט' לדיללן קומלן עניי מסען, ול דיפטס גומלן טזטס עניי עדער, דלאן מודן מוקדרן מען גראן דיליך מוקדרן קומלן דיפטס זיין קרי עניי דיפטס קומלן וטמא דיליך קרי פטלן, ול סכ' פטלן. דער שטחן חוץ כל גלן קומלן קומיק כטטס (נרכט ה') פטרא. מכתה. (טוט). שטאלבלין דוויבין בעלה. דעל מילן מן קרי שה פטף צוון צפַל גבוס מְן סָלֵמִין (וועגה לה). והן זונדרה הסדר כל דיקטעל ליללן גאנז (טוט).

רבינו גנץ
תמא ונעתרם את
גשוחותם בחשנה להודש,
יכל משבעה תיל בער,
אי בער יכל מתשחץ
תיל מהשא, הא יגיד
מהחלה להחלה מבעד
יום, מיל' מיטופין מחול
על הקדרון לי אלא
שמיטופין מחול על הקדרון
בכונסן, ביציאנו מנין,
תיל מעבר עבד עבד עבד... ון
ימים טבים ון שבה
קיזוא ציד דומיטין מחול
בל הירוויזיון גנץ ברה

ג' פטרכ' פטור, ולגי' פטרכ' שללבוכ' באהא השעה, שם אליל בווים הקפיריים חביב' יי' לחן נון וכאלל' נון.

המביא פרק רביעי ביצה

ב א ממי פ"ס מס' י"ו
כ קמג קמג קמג עה
ט וועז'ה ח' ט' צבג קע'י
ד וויל קרי קרי קרי
ג ב ממי פס לט' ב וועז'ה
ה קרי קרי
ד ג ג'ו'י וועז'ה מלולות
ט אטטן וועז'ה ח' ט' קי
ט קמג קמג קרי :
ה ד ממי פ"ס מס' י' וועז'ה
ט וועז'ה מס'ר הטלה ז'
קמג ניזון ס'ה וועז'ה ע'
ה קמג קמג קמג קמג קמג
ו ה ממי פ"ס מס'לולות י' ע'
ט סלכט ז' וועז'ה ח' ט'
ט קרי קרי קרי קרי
ו ז ממי פס לט' כב' ז'
ט מלולות זט' לט' ז'
וועז'ה ח' ט' צבג קע'י ז'
ט:
ח ז ה ממי פ"ס מס' י' וועז'ה ע'
ט ט' סלכט ז' וועז'ה ע'
ט ט' מקיי קמיי ז'

לעוזו רשב"י
פורק"א. קלשון.

מוסך תומסוף
 א. עי' מוט' סעט קמלה, ד"א.
 ב'. דוחיטה ממש משליך מוקן.
 ווארdeckן מלכון ולפיניך
 ולא מלכון ולפיניך.
 ג. משמש שמה רגולין
 לפסק ולטפה בהשראת
 קול ואסורה.
 ד. אלמא דלא מילא מוסך.
 ז. אל מא דלא יידרין להו.
 ח. ר' ז. הא יאי הצעי הרוי
 מבנין יא עזמו. סס. ז. דאי
 אפשס רצ'ם. סס.

רבינו חנאנא
תנא אמר א' אף שיל לשונת מורה לעשתה כדרכו. אמרין ר' ר' ב' בחבוחה, הרכפין וחגשאין עימוס אונן בשנייה הושות, וכי א' אפשר לשעתה ר' ר' בר ב' ר' לא לאייבי אמרין ר' ר' ב' כל דודך ואפס לשוניינן משניין, והא הנ שי מלואת מים שי שדרכה לאלול בא' בכל גודל תמלא' בתקון, פעריה מובה שאיבת, פעריהם לשאוב כהה כדי פסקוקה, יי' שחדותה שואבת בכל הגודל פעם ואיתן. מון דר' שדרכח לאלול מורה בקדון מלא' גודלו, מורה בבודר משאי, תסחוי, פטמי' שיטול העסוקו וציריך לאטמען, קחשו, צוריכא ביטוי, להלך לא' אשור טהרהו' ושזריכא בסודו, רקשה, תסחו' פטמי' שיטיר (ומאי) הוה דר' מיטחון איזן פירוש מספקן טיפוק שב' בחבוחה, דרכיבכ' טיפוקן את כבוי. לילצון' ר' האידנא הא היהין להו דקע עבדי ולא אמרין להו ולא מידי. ר' שמעון ואין מוקדש מספקן טיפוק ר' רבנן ר' שמעון מודה מהתחלין

וְשָׁנָה אֶחָד שָׁבַת בָּאָזְנָה
 לְקִידָּר שְׁחוֹתָה וְלְמַתָּה וְכֵל
 הַמְּגֻלָּם כּוֹלְדוּלָה עֲלֵינוּ וְלֹא חִישְׁכֵין
 לְלִי מְמִיטָּה וְיַעֲלֵל מְלִילָה
 שְׁמַפוֹת כּוֹלָפִי כְּרָב וְלֹכֶד לֹן חִישְׁכֵין
 לְמְמִיטָּה וְעַלְעַל דְּסֶלֶךְ מְלִילָה בְּקַחַטָּה
 מִיסְּלָה וּלְמַלְכָּה מְסֻסָּה בְּזָבָן וְלֹא כְּכֵי
 נְפָלָה גְּנוּווָה מִילָּה תְּמִימָה לְלִי קַחַטָּה
 הַלְּבָשָׁה הַמְּסָמֵךְ יְנִין דְּסֶמֶטָּה צָלָנוּ
 הַמְּוֹלֵה מְסֻסָּה דָּק וְלֹא כְּכֵי נְפָלָה
 שְׁלָרָעָה טוֹלָן לְמַנּוֹד וְלֹא חִישְׁכֵין
 לְמְמִיטָּה: **אַיִן** מְטַפְּחָה, פְּסָס
 מְצָסָר הַמְּסֻסָּה הַכָּל וְלֹא נְגִיתָה
 דְּמַפְּקָח לִסְתָּה לְמַקְוֹר מְסֻסָּה קָעָר וְלֹפִי
 כְּבוֹל סְמוּעָה כְּדָלִיחָמָם צְפָה וְלֹא
 מְגַלְמָן (מוֹקָד נָמָה) וְלֹקְמָה (דוֹלָה)
 מְפָלֵךְ צְמָה יְתָקָן כְּלִי צִיר:
 תְּבִזָּן אַיִן מְטַפְּחָה וְאַיִן מְרַבְּבָה,
 שְׁקָלֵן הַצְּבִיהָה וְאוֹלֵן

ומיחסין **צעדים** פטן: להקם והע"פ צלום וממנה מצעדיי וגל' קיא רגיל נסמייק ממונה. וזה מה שמען דילתי י"ח מוקדש: **הבן גת בעדיות אצמוקדש.** לרבות קומולוי סנתים קורייס מושקודה על צס שקיין מוקדש לנטור וו'נו ונכensis יונגוליז באה מדיל וקס וומניינ ער'יס ובל' דבל' סל'ז'

מספרות הש"ס

הגותות הגור'א
[א] גמ' דומוקך. ג' ז' אולמא"ס ט' ב' בדוחקם ממען. נרגלן על גבו מלוחין. נחלקה בז' לפכו תכלת. נחלה נחלה בז' נחלה ממען. מפסיק כי נגי' ושי' רשות' ומאיר'יס):

מִזְבֵּחַ רָשׁוֹן אֶבֶל לְאַבְלָה בְּעִצִּים שְׁבָמוֹכָזָה. סָרִינִיאָה גְּרָלָהָסְטָה מְתֻמָּה וְסָקָה לְיָמָם סָקָמָיָה. וְסָקָה לְיָמָם הַלְּכָסָה שְׁמָרָה וְסָקָה לְמָחוֹרָה. סָקָה נְגָרָה לְפָנִים סָקָה בְּכָרָה נְגָרָה (בְּפָנָה קְרָבָה). דְּבָנָה (קְרָבָה).

אם לאו, ור' יוסי אומר אין ספק כי אם כהרכ' עין. כך פירש רשב"י ריש פרק קמא דברכות (ב, ב ד"ה והלא, בין השימושות). ור' יהודה^ט משתמש החמה התחילה ספק בין השימושות? אבל שלשה כוכבים בינוינוים וכהרכ' עין קודם לכך הווי לילה גמורה כדאמרין סוף פרק במה מדליקין (לה, א) דברת לדשלים בין השימושות דר' יהודה הדר מתחילה בין השימושות דר' יוסי.

ונפקא מינה שם עשה מלאכה אליבא דרי' נחימה
ונראו שלשה כוכבים בינויןם בתוך שער חצי מיל⁸
למלאכתו חייב אשם תלוי ולרי' יוסי כשיעור כהרף.
עין כגון שהכה בפטיש.
בין השימוש דשבת הוי
משתתקע החמה. ושלשה
אבל לכתהילה צדקה
כוכבים בינויןם בלבד מן חד
מלךאה לפרש
משכע [החמה]⁹
כוכבא הוי ודאי לילך:
דאמר רבה בר חנה אמר ר' יוחנן הלכה כרי'
יהודה לענין שבת (לה, א').

פרק קמא¹⁰ דר'ה (ט, א) מסיק¹¹ ודמוסיפין¹² מחול על הקודש מળן דתניא¹³ בחריש ובקציר תשבות (שמוות לד, כא). ר' עקיבה אומר אינו צריך לומר

8. מיל': א חטר ד מוטגר 9. משתמש
 [החמה]: א ב משתמש 10. פרק קמא: א ב מופיע
 באותיות גזלות פ מסיק: פ מסקין
 11. ומוסיפים: פ ומוסיפים 12.

לילה. והkowski ברשי"י שם, שנקט חצי מיל בדעת ר' יהודה,
והרי זו שיטת ר' נחמיה, עי"ש גליון הש"ס שנשאר ב策"ע,
והגבות הגר"א שם שמתყן הגרא ברשי".
ג ידוע הדיוון בראשונים בעניין בין השימושות. ע' ספר
הישר (רכא), רמב"ן (תורת האדם אבילות ישנה עמ' רנא-ב),
רש"א (לד, ב ד"ה ואודו) ששית ר"ת שיש שתי שקיעות,
וביה"ש מתחיל שייעור שלושה מיל ורביע אחר שקיעת גוף
החמה. וראה ב"י (رسא ד"ה ומ"ש זומנו), ב"ח (שם ד"ה ומ"ש
זומנו) וביאור הלכה (שם ד"ה ומתחילה השקיעה) שדרנו
בשיטת השונות. רכינו לא התייחס כאן לדעת ר"ת, אולם
במאורות (לד, ב ד"ה וכות' בהשלמה) הבין בדעת הרמב"ם
(פ"ה, ד) שגם הוא לא הזכיר שקיעה שנייה, שאינו סובר
כר"ת. אלא כריב"פ. גור' שונו גם בעם רבינו

ד צ"ב: אם קייל שקדם צה"כ לאו לילה הוא, במה יש להסתפק קודם הראות כוכבים בינוים. ועי' Tos' (לה, א ד"ה תרי, פסחים ב, א ד"ה והוא קייל, מגילה כ, ב ד"ה והוא קייל) שהקשרו גם הם במה חלקו, אם קייל שאינו לילה. תירוצם כי זה גופא הספק, האם הכוכבים הנראים בין השמשות הם הבינוים הקובעים את הלילה או לא. אך מושון רבינו

(יד) פרק במה מדליקין בסופו (לה, ב) אמר רב יהודה אמר שמואל כוכב אחד יום שניים בין השמשות שלשה לילה אמר ר' יוסי בר אבון לא כוכבים גדולים הנראין ביום ולא כוכבים קטנים ישайн נראין אלא בלילה אלא בינוין.

ירושלמי ריש פרק קמא דברכות (פ"א ה"א) כמה כוכבים יצאו ויהא לילה ר' פנהס בשם ר' אבא בר פפה כוכב אחד ודאי يوم שניים ספק לילה שלשה ודאי² לילה כו³ אמר ר' יוסי בר אבין 22/08/2018 ניק ובלחוד דמתהומי תלתא כוכבים מן כוכביה. וכן הלכה דבשלשה כוכבים בינוונית⁴ هو לילה לכל דבר. והכי פריך סתמא דתלמודא ריש פרק קמא דפסחים (ב, א) ופרק הקורא את המגילות למפרע (מגילה כ, ב) דהא קיימא לנו דעת צאת הכוכבים לא הרוי לילה וליפנין לה מקראי פרק הקורא (שם)⁵ וריש פרק קמא דברכות (ב, ב). ור' יהודה ור' נחמיה ור' יוסי דאפליגו בין השמשות סוף פרק ומה מליקין (לד, ב) מודו כולהו דבשלשה כוכבים בינוונית הוא לילה, אלא שר' נחמיה סובר חצי米尔 קודם הראות כוכבים בינוונית ספק אם היה לילה

1. שאין נראין אלא: א הנראין ד [שאין] נראין [אלא]
 2. זdae: א חסר ד מוסגר 3. ב"ו: א חסר ד מוסגר
 4. ביןונים: א ביןונים (וכן להלן) 5. הקורא: ב
 - הקורא שם 6. ור' יהודה: ד ולריי 7. הו: ד

במלאכה גמורה, משא"כ זה דאיינו אלא התחלת והכנה
למלאכה, והמלאכה נעשית מלאיה בשבת. אך באה"ל (רנא,
ד"ה העושה מלאכה) דחיה תירוץו, שהרי ב"ש מתירים כדי
שישורו מבעוד יומם, היינו שהכל נגמר בע"ש, וב"ה מודו
להם במקרה זה. لكن כתוב שיש לקבל תירוץ האוי".
א' לעיל אמר רבינו "דעד צאת הכוכבים לא הויללה" וככאן
אמר שבשלושה כוכבים ביןונים הויללה, וקשה א"כ במא
יש להסתפק קודם הראות כוכבים ביןונים, ובמה חלקו
הנתאים. ועי' Tos (לה, א ד"ה מר), פסחים ב, א ד"ה והוא קי"ל,
ומגילה כ, ב ד"ה והוא קי"ל) שהקשוו כך ותירצו כי זה גופא
הספק, האם הכוכבים שנראים לנו בין השמשות הם הבינוניים
הכוכבים את הלילה. ונראה שגם ברבינו יש לומר כתוס',
ומה שכותב שלא נראה הכוכבים הבינוניים י"ל שיתכן שבאמת
יצאו כבר, רק לנו לא נראה מטיבה כלשהי, או שאינו יודע
להיכן להסתכל (עי' מהרלב"ח הל' קידוח"ח פ"ג, ט) או
שכוונת רבינו שאר לנו נראה, רק לא נראה כביניונים מאחת
הסיבות

ב כוונת רבינו, שمرשטי שם, שכח בדעת ר' יהודה שטוף

וכלי נholm שמת ימים מעוזד כמו נholm צnis וצנייעת מטבחות ומחלר כף המלר²⁴ שמת ימים נholmרי ל' מעוזד מהליס ומקיר מטבחות צנס. וכי קדרית ל' עקייה ל' סוגר לומסן כמן מליטה וקלילת צנייעת עלמה טלי נכל נholm שדק ל' מזען וכו' וכל מלחתם סדא וכלה נholm צנייעת. לפיכך ל' נ' סכמו נholm מליטה הול' נ' צנטים קמן ל' צנייעת כגון צלטס יוס נ' פמי רלה סאנט' לו מטבחה הול' לדמפלץ נפלק קמל' דמעוד קען (ג), ב) דמאניל סטי' מליטה צנייעת מטבחה²⁵ וכלה מלחתם סדא וכלה מליטה מורה. וקצריד של שביעית מטבחה²⁶ צגדלה צלי' צנייעת שרואה ליקא צנייעת מה' נוג' צה' צמיינית מנגה צנייעת וחינט' צנווער ולין קומלין צה' מה' על פי צגמלה צמיינית ונלקעה. דמנטה סאל' מה' צלי' דלקמן (יג, ב) ומכל נפקה²⁷ ל' עקייה דמוקפין ממול על סקודה מה' ציילמו ע"כ רשי".

והקשה ר'ת זצ"ל (סה"י חיד' תלא, חוס' ר'ה ט, א ד'ה ור' ישמעאל¹) דהכא משמע דרי' ישמעאל אית' ליה דמוסיפין מהול על הקודש דאוריתא ופרק קמא דמעוד קטן (ד, א) אמרין הלכתא לר' ישמעאל קראי לר' עקייה. ותירץ דהთם קאי אתוספה שלפני שביעית והא ודאי לר' עקייה אית' ליה דמוקי לקרא דבחורייש ובקצר' תשובה אשבייעת ויליף מינה בין תוספת שלפניה בין תוספת שלאחריה ודזוקא בשבייעת אית' ליה תוספת שלפניה אבל ביום הכהנים ובשבת ובימים טובים לית' ליה כי אם דרבנן'. אבל ר' ישמעאל דמוקי ליה

הכתוב: א חסר ד מוסגר 22. תעבוד: א תעשה ד (תעשה) [תעבדו] 23. משאר: פ מכל' שאר 24. אמר: א חסר ד מוסגר 25. של שביעית: א של ערבית שביעית 26. תבואה: ד חסר 27. נפקא: פ נפקא ליה

ר' וכן רשב"א (ר'ה ט, א ד'ה דאייבעיא) ריטב"א (ר'ה ד'ה ר' ישמעאל דמוסיפין) בעל המאור (ר'ה ב, א בר"ץ) בשם יש מי שואמר.

ז הא דכתיב רבינו אליבא דרא"ת, שלר"ע, מדרבנן מיהא יש תוספת לשבותות, יה"כ, וימים טובים, אינו מופיע כן בספר הישר, שכותב: ור"ע תוספת יה"כ וימים טובים לית' ליה. משמע לית' ליה כלל. גם בסה"י שם, הוכחה ר'ת להא שלר"ע אין תוספת היא מכך שבסוגיא בר'ה לא תירצוי שלר"ע האי ועניתם "לתוספת יה"כ ושבת איצטריך". א"כ אין ראייה בר"ע אליבא דרא"ת אלא, שמהתורה ליכא תוספת.

חריש¹⁴ של שביעית שכבר נאמר (ויקרא כה, ד) שדר לא תזרע וכורבן לא תזמור¹⁵ אלא חריש של ערבית שביעית שנכנס לשבייעת¹⁶ וקצריד של שביעית¹⁷ הנכנס למועד שביעית. ר' ישמעאל אומר מה

חריש רשות אף קצריד רשות יצא קצריד העומר שהוא מצווה. ור' ישמעאל מוסיפין מהול על¹⁷ הקודש מנא ליה נפקא ליה מדתニア ועניתם את נפשותיכם בתשעה (ויקרא כג, לב)¹⁸ יכול בתשעה תלמוד לומר בערב אי בערב יכול משתמש תלמוד לומר בתשעה הא כיצד מתחילה ומתענה מבעוד يوم מלמד שמוטיפים מהול על הקודש. אין לי אלא בכניסתו ביציאתו מניין תלמוד לומר עד ערב (שם). אין לי אלא يوم הכהנים שבתות מניין תלמוד לומר תשבעו (שם). ימים טובים מניין תלמוד לומר תשבעו (שם). ימים טובים מניין תלמוד לומר שבתכם (שם) הוא כיצד כל מקום שנאמר שבות מוסיפין מהול על הקודש. ור' עקייה האי ועניתם את נפשותיכם מאי עבד ליה מביעיא ליה לכדי ר' חייא בר מדיפי ועניתם את נפשותיכם בתשעה וכי בתשעה מתענים והלא בעשור מתענים אלא לומר לך כל האוכל ושותה בתשעה²¹ מעלה עליו הכתוב²² באילו התענה תשיעי ועשידי. פירש ר'ש"י ששת ימים תעבוד²² וביום השביעי תשבות בחריש ובקצריד תשבות ר' עקייה אומר כו' סרי' קניילע ליא ל' עקייה דלאי קרט' מה' לעין צנת כתע' ומה' קוחל כמן לעין מליטה וקלילת יומל מסהיל²³ מלחתם הול' לעין צנייעת נholm.

13. דתניתא: פ דכתיב 14. חריש: ד חריש [וקצריד] פ חרישה 15. תזמור: א תזמור פ תבעור 16. וקצריד של שביעית: א חסר ד מוסגר 17. על: ד חסר 18. בתשעה: פ בתשעה לחודש 19. אין: א ורבי עקייה אין 20. בתשעה: א ד בו 21. מעלה עליו

משמעותו שוגם הראות הכוכבים כלל יש להסתפק, והדק". לנ' נראה שוגם ברובינו יש לומר כתוס', ומה שכתב שאלה לנו הכוכבים הבינוניים י"ל שיתכן שבאמת יצאו כבר, רק לנו לא נראה, מפני הערפל, או קווד הראות, או שאינו יודע להיכן להסתכל (עי' מהרלב"ח הל' קידוח' ח פ' ג, הל' ט) או שכונת רבינו שאף לנו נראה, רק לא נראה כבינותיהם מאחת הסיבות.

ה אינו ברש"י לפניו ועיין ר'ש"י (ר'ה ט, א) ד'ה אין צורך לומר (ושם להלן), ורש"י (מכות ח, ב) ד'ה אין ציל חריש (ושם להלן).

היאך³¹ אנו מקדשים קידוש שבת ואוכלים מבעוד יום³². ותו דפרק חפלת השחר (ברכות כו, א) אמר רב יהודה³³ אמר שמואל מתפלל אדם של שבת בערב שבת ואומר קדושה על הכוֹס וועל כרחן בעת האוכל, דריש פרק ערבי פסחים (פסחים קא, א) אמר שמואל אין קידוש אלא במקומ סעודה. אמר שמואל אין קידוש שבת מבعد يوم מעתה איך³⁴ נקדש ונשען ידי חובותינו³⁵ שאינו שבת כי אם דרבנן ונצא ידי חובותינו³⁶ מקידוש וסעודה שבת גמורה שהיא דאוריתא. ואם תאמר דלאחר שקיבלה אז הוּי עליה דאוריתא כי תאמיר דלאחר שקיבלה אז הוּי עליה דאוריתא כי מן התורה אנו ח比亚ן לשמווע לרaben. הא לאו מילתא היא דפרק מי שמצו בברכות (כ, ב) בעי למימר דנשים בברכת המזון לרaben ולא מפקו³⁷ אחרים ידי חובותן³⁸. ותו כדייליף מתחשבו שבתוכם סברא היא למימר דבין אותן תוספת שלפניה בין³⁹ אותן תוספת שלאחריה יליף.

ונראה לו לפרש⁴⁰ דלר' ישמעאל תוספת שבת וימים טובים קראי נינהו בין לפניה בין לאחריה כמו שמשמע דתחשבו שבתוכם מרבה בין לפניה בין לאחריה ויליף מינה שביעית נמי כדמסיק כל

היאר 34. חובותינו: ד חובותינו 35. מפקו: א מפקו
36. בין: פ ובין 37. ונראה לו לפרש: א ונראה לפרש ד
ונל

הלכתא לתוספת שלפניה, והלמוד מהפסוקים לתוספת שלאחריהם.
ו נראה שהוא ט"ס, וצ"ל: יום הcipורim, וכן הגיה המהדריר בח"י הרשב"א לר"ה ט, א בהוצאת משה"ק (הערה 558). שחררי לעיל כתוב רבינו מפורש שר"ע למד מ'בחורייש ובקציר שבנות' אשבעית, ויליף מינה בין תוספת שלפניה בין תוספת שלאחריה, ורק גבי יום הcipורim, שבנות' וימים טובים, סוכר ר"ע שהתוספת היא מדרבנן בלבד. ועל כך דן רבינו כאן, על יה"כ, שבנות' וימים טובים, לפי ר"ע ולפי ר' ישמעאל.

יא לא מצאנוهو במקור נוסף.
יב אמר רב יהודה אמר שמואל - בגמרא לפניו אמר רב נחמן אמר שמואל בהמשך הסוגיה בדיני הבדרלה - אמר רב יהודה אמר שמואל.

יג עיין מרדכי (מגילה ז, ב תשץ), ולפיו במקורה ויש לו אפשרות עקרונית להכנים עצמו בחוב דאוריתא במצב כלשהו או בזמן כלשהו, או יכול בפועל לצאת ידי חובה אף שהחייב דאוריתא וכן להוציא החיכים מדאוריתא. ממילא בתוספת שבת שהיא יכול להמתין יוצא בקידוש אף אם התוספת מדרבנן. ואיז קושי מאשה שאינה מוציאה ידי חובה

לקראא בשבת ויליף תוספת מועניתם אית ליה תוספת שלפניה דוקא ביום הכהורים אבל בשבעית וימים טובים לית לה תוספת שלפניה כי אם שלאחריה²⁸ כדייליף דכל מקום שנאמר שבות²⁹ מוסיפין מחול על הקודש. ושביעית נמי נאמר בה שבת וילפינן ממש תוספת שלאחריה. והכי מוכח^{אנו הוכח} סוגיא דפרק קמא דראש השנה (ט, א) דאתוספת שלאחריה קאי^ט. הילכך הא דמסיק פרק קמא דמועד קטן (שם) הילכתא לר' ישמעאל הינו בתוספת שלפניה והוא דיליף מקרה פרק קמא דראש השנה (שם) הינו תוספת שלאחריה.

מעתה לשיטת ר"ית תוספת שביעית לר' עקיבא בין לפניה בין לאחריה לרaben וכן שבנות' וימים טובים ולר' ישמעאל תרווייהו דאוריתא ביום הכהורים ובשבת וימים טובים לר' ישמעאל מיהא בין לר' לאחריהם דאוריתא. قول' עלמא מיהא בין לר' עקיבא בין לר' ישמעאל ערבי שבנות³⁰ וימים טובים תוספת שלפניהם לרaben.

והקשה הר"ר יעקב דקורבל הקדוש צ"ליא דהויאל שתוספת שבת וימים טובים לפניהם לרaben מעתה

28. שלאחריה: א ב שלאחריו 29. שבת: א שחת ד (ששת) [שבות] 30. שבנות: א שבת 31. היאר: ד האיך 32. יום: א חסר ד מוסגר פ מבעי 33. אין: א

וממילא אפשר שמדרben יש להוסיף, וכדבריו ובני בדבריו (ועי' לקמן בהסביר דעת הרמב"ם הערתא כב). ח קשה, מ"ש יה"כ משבנות' וימים טובים, הלא נלמדו כולם מאותו פטוק. ועי' בעל המאור (ר"ה ב, א בר"ף) שכחוב: וסמייך שבתוכם דמרביין מיניה תוספת שביעית [א]עד ערב דסמייך לי, והוא תוספת אחרונה. ככלומר שביעית (וכן שבנות' ויו"ט) שמלמדה התוספת בהם מ"תחשבו שבתוכם", שננסכו לע"ד ערבי" שהוא סיום היום, ולכן נלמדה תוספת שלאחריה בלבד, ואילו תוספת שלפניה, נלמדה מ"תשעה", שננסכה לע"מערבי", ואינה שייכת אלא ליה"כ בלבד.

ט אפשר, שהוכחתו מהסוגיה בר"ה היא, שמקור הלימוד לתוספת שבנות' וימים טובים ושביעית הוא מ"תחשבו שבתוכם" שסמייך לע"ד ערבי", ככלומר תוספת שלאחריה, וכהערה לעיל. אמנים בסה"י נראה שהוכחתו מהסוגיה היא מכן, שלאחר שהבריתא למדה תוספת לשבנות' וימים טובים, הוסיפה: כל מקום שנאמר שבות מוסיפין. והקשה ר"ת, מייל כל מקום, הרי כבר פירש הכל. וחירץ, אלא ודאי הוא לרבות שביעית. והשתא, אם הקרא לתוספת שביעית שלפניה, הרי לר' ישמעאל תוספת זו נלמדה מהלכתא. איז

תתוספת דיום הכהפורים דאוריתא והוא הדין לשבתות וימים טובים דמרכזי להו מתשבתו שבתוכם בין תוספת שלפניהם בין אתוספת שלאחריהם³⁷. וההיא דאמר במועד קטן (ד, א) בזמן הזה לא נהנו תוספת שבת דבר גמירה הלכתא דומיא דນיסוך המים בזמן שבית המקדש קיים אף על גב דמריבוי נפקא לנו מקרה דתשבעתו שבתוכם יש לומר דעתיא הלכתא ומיעיטה לקרה ממשמעותיה.

وكשיא לי דהויאל שר' עקיבא פלייג היכי הויא הלכתא בר' ישמעאל הא קיימת לנו פרק הכותב בכתובות (פ, ב) דהלהכה בר' עקיבא מהברור ור' ישמעאל חבירו דר' עקיבא הוה". מיהו אשכחן במקום אחר שיש הלכה בר' ישמעאל לגבי ר' עקיבא דاشכחן דאפליגו בשבועות (כו, א⁴⁵) דר' עקיבא דריש ריבעה ומיעט וריבעה ור' ישמעאל דריש כלל ופרט וכלל וסתם לנו תנא כותיה דר' ישמעאל פ' הזהב כמה סתמותי ותו דקיימת לנו פרק הגוזל (בבא קמא זה, א) ופרק לולב הגוזל (סוכה לא, א) דקרקע אינה נגזלת ובהגוזל (בבא קמא קוו, ב) משמע דמן דדריש ריבעה ומיעט סבר קרקע נגזלת.

וה"ר שמשון⁴⁶ צ"ל (שביעית פ"א מ"ד ד"ה שני'

44. [דאורייתא]: כן בש"ס הנדפס ובראשוניים ומהמשך לשונו רבינו נר' שגרס כך אלא שהמעתיק השם. 45. בשבועות: א' שבתות ד (שבתות) [שבועות] 46. שמשון: כד ב- ד, ב- א פ' שמעון, ולפי התוכן מסתבר כ- ד, וכן לקמן מזכיר

טו קושיתו היא, שאין מקום לקושיא כי ניתן לפרש שלר"ע נמי פסוק זה לתוספת שבת, יו"ט ויוה"כ אתה.

טו לפירוש זה התוספת מדאורייתא רק לר' ישמעאל, ויש לפסוק כmorphו להלהכה, וכן מסיק רבינו לקמן, שמסתבר בר' יעקב דקורביל הקדוש.

יז אפשרות זו שמעלה רבינו, שהלהכה בר' עקיבאה ותוספת שבת אינה מדאורייתא הביא המ"מ בדעת הרמב"ם, שלא הזכיר תוספת בשבת וימים טובים, ורק לגבי יום הכהפורים (שביתת העשור פ"א, ו) הזכיר תוספת עניוי בכניות וביציאת. לדעת הב"י (רט"א), מדרבנן נמי אין לרמב"ם תוספת, דאל"כ לא היה ממשיתו.

יח כ"מ נ, ב בעניין עבדים שטרות וקרקוות.

מקום שנאמר שבות ושביעית נמי נאמרה שבות. וההיא דמועד קטן (ד, א) הכי פירשו הלכתא נמי לר' ישמעאל וקראי נמי אית לה ותוריויהו צרכי דקראי לתוספת שלאחריה כדרישתי³⁸ ולהלcta 22/08/2018 למשתרע³⁹ לידי בערב שביעית. קראי לר' עקיבא ולא הילכתא דאי הילכתא למישרי לידי ומילא ליתסר זקנה כדאמר התם וקרא דבחריש לשבעית גרידא ATI למה לי. והא דבעי⁴⁰ ריש פרק קמא דראש השנה (ט, א) ור' עקיבא האי ועניהם אנדרה הנטן

את נשוחותיכם למה ליטו, הכי פירשו [דאוי תימר]⁴⁰ דלר' עקיבא נמי לתוספת אתה הוה לרבותי נמי תוספת שבת וימים טובים ושמיטין מתשבתו שבתוכם כמו שדורש ר' ישמעאל ומאי דוחקיה לאוקמי קרא⁴¹ דבחריש ובקצר תשבות בשבועות. ומוקי לה התם במילוי אחרא⁴² ולית לה לר' עקיבא שום תוספת ביום הכהפורים ושבות וימים טובים כי אם דרבנן בין לפניהם בין לאחריהם.

ומיהו אנן קיימת לנו⁴³ בר' ישמעאל כדאמר ריש פרק המביא כדי יין (ביבה ל, א) ולא היא לא שני דאורייתא לא שנא דרבנן הנה להו שייהו שוגגין ולא מזידין דהא תוספת יום הכהפורים [דאורייתא]⁴⁴ היא וקאcli ושתו עד חשיכה ולא אמרו להו ולא מיד. אלמא קיימת לנו בר' ישמעאל

38. למשתרע: פ' למשרי 39. דבעי: פ' דבעי
40. [דאוי תימר]: ד (דאוי תימר) א' פ' דאיתמר, ונראה שגרסת ד' עדיפה. 41. לאוקמי קרא: ד לאוקומה לקרא
42. אחרא: א' פ' אחראי 43. לנו א' חסר

בברכת המזון כי חייבה שם אף פעם אינו מדאורייתא. יד קשה, שהרי ר' יעקב קורביל אמר לעיל מפורש שלר' ישמעאל תוספת שבת וימים טובים וכן שביעית נלמד מ"תשbatcho שבתוכם" בין לפניה בין לאחריה, א"כ אין כותב כאן שלדעתו קראי שביעית רק לתוספת שלאחריה. י"ל כוונתו, שאע"פ שנייה היה למדנו מההלכתא היתר לידי בערב ולאחריה מהפסוק, מ"מ למדנו מההלכתא היתר לידי בערב שביעית. וכיוון שהוא הלמוד מההלכתא, מילא משמעו שמתסר זקנה בערב שביעית, וא"כ עכשו כבר לא צריך קרא אלא רק לאחורי שביעית. ועל פי מהלך זה יאמր בהמשך ר' יעקב מקורビル, שר' עקיבאה הלומד תוספת שלפניה מ"בחריש", לא סובר הילכתא זו כלל, כי אם משמע מההלכתא ליתסר זקנה, "בחריש" למה לי.

מקשי כאן נטפל אבא של שבת בערב שבת אתמהה. ולא הוה⁵² צריך מקשי דהא חמרא סליקין מן ערב לצפין ואמירין כבר התפלל ר' חנינא בן דוסא בעירו. ואין בעית מקשי על הדין⁵³ קשיא דאמר ר' חנינא משכני ר' ישמעאל ב"ר יוסי אצל פונדק אחד ואמר ל⁵⁴ כאן התפלל⁵⁵ אבא⁵⁶ של שבת בערב שבת⁵⁷ של אחר שבת בשבת. אמר ר' אס"י⁵⁸ אף על דא לא הויליך⁵⁹ מקשי דהא רביה יתיב ודריש ואמר לאבדן אמריה אכרייז קמי ציבורא וצלין דחולא עד יומא קאים. ^{2708/2015} ועוד ר' חייא⁵⁸ בר אבא הוה יתיב ודריש והוה אמר לאמריה אכרייז קומי⁶⁰ ציבורא ויצלון⁶⁰ דחולא עד יומא קאים⁶¹.

זה לשון הלכות גדולות (הלו' קיוש והבדלה עמ' צז) והיכא דפשיטה לייה מילתא דלבי שימושה בשבתא לא מתרמי לייה חמרא⁶¹ לקודש⁶² עליה ואחרמי לייה במנחתא דמעלי שבתא, אי נמי היכא דיתיב وكא שתי חמרא אפנאי דמעלי שבתא וידע⁶³ דלאורתא לא מתרמי⁶⁴ לייה חמרא מקדש עליה מבועוד יומיה ואומר ויכלו וכור', ואף על גב דaicא שהות[⁶⁵] טובא. ולאורתא כדאי לבייתה מקדש אריפטה כדי להוציא בנוי ובני ביתו, ע"כ הלכות גדולות:

56. של שבת בערב שבת: א ד חסר 57. אסי: א ד יוסי 58. חייא: ד חנינא 59. קומי: פ קמי 60. ויצלון: פ וצלון 61. חמרא: א פ לחמרא 62. לקודשי: פ לקודשא 63. וידע: א וידע פ וידע 64. מתרמי: ד אחרמי 65. [שהות]: א בעית פ חסר ד (בעית) [שהות]

השייע ועשיריו מבוסס על תוספת בשבת ויו"ט. ולהלכה פסקו הר"ף (יומא ב, ב), והרא"ש (יומא פ"ח סי' ח), ועוד שהתוספת דאוריתא. השו"ע (رسא ריש ס"ב) בשם י"א ש"מוסיפין מחול על קדש". הגרא"א (שם) מפרש שהמחבר פוסק כרמבל"ס (שהזכיר לעיל יז) והויסיף: אך ודאי מצויה להויסיף וזהו התקיעות שהוא. וכ"כ הבאה"ל (שם ד"ה י"א שציריך) שמדובר גם לרמבל"ס יש מצווה, ונכלל בדבריו בפ"ה על התקיעות שהוא בע"ש.

כג לעיל הערכה יג הבאנו דעת המרדכי (מגילה יז, ב חזצח), באפשרות עשית קידוש גם אם התוספת דרבנן. כד ועוד ... קאים - איןנו במדרש לפניו, אך ישנו במהדר' תיאודור אלבק.

כה לכאורה ממש עם מהלכות גדולות, שלכתהילה אם אין

בחורייש) מפרשטי דמעיקרא דמסיק ודמוסיפין מחול על הקודש מנין אשבותות וימים טובים קא בעי ויליך משכיעית שבת וימים טובים לר' עקיבא. ^{2708/2015} ולר' ישמעאל דתוספת⁴⁷ דשביעית הלכתא היא לא אותו שבתות⁴⁸ וימים טובים מינה דין דניין קל וחומר מהלכה וכל שכן אין לדין بما מצינו.

מייהו הסוגיא דהtram מוכח דשביעית קאי ואתוספת שלאחריה². ותו דהויל ומפיק כל מקום שנאמר שבוט משמע דשביעית נמי קאייא. הלך מסתבר פ"י הרב רביה יעקב דקורביל הקדוש. ומיהו אף

לדברי ה"ר שמשון תוספת שבת ויום הciporim וימים טובים דאוריתא. הילךathy את שפיר שמתפלל של שבת הciporim דאוריתאכ.

הילךathy שפיר בערב שבת. ואתי נמי שפיר שמתפלל של שבת הילךathy שפיר שאנו מקדשים על הילךathy וואכלים סעודת שבת מבועוד יומם דהויל וקיים על לה⁵⁰ שבת דאוריתא:

היכוס ואוכלים סעודת שבת מבועוד יום דהויל וקבלת עליה הוויא ליה שבת דאוריתאכ.

ואמרין בבראשית רביה פרשה יוד (ב)¹⁵ אצל ויכל אלהים כו', אמר ר' חנינא משכני ר' ישמעאל ב"ר יוסי אצל פונדקאי אחד ואמר ל' כי כאן נטפל אבא של שבת בערב שבת. ר' ירמיה אמר ר' יוחנן

ר' שמשון. 47. ולר' ישמעאל דתוספת: כך ב- ד בשולים וכן מסתבר, א פ ודר' ישמעאל ותוספת ואינו מובן 48. שבתות: א ד שבת 49. ואתי: פ ד ואתו 50. לה: ב חסר 51. יוד: א חסר ד מושגנו 52. הוה: ד הוה 53. הדין: פ הדין 54. לי: א חסר 55. התפלל:

ישת רביינו הביבא תמצית פירוש הר"ש למשנה (שביעית א, ד), זהה תי' התוס' (ר"ה ט, א ד"ה ורביה ישמעאל).

ככלומר שאלת הגם' בריה (שם) "ודמוסיפין ... מנין" דנה בחוספה שביעית ולא בתוספת למועדין בר"ש. כא כלומר שלמדו שביעית מהמועדין ובר"ש לר' ישמעאל השביעית נלמדת מהלכה והמועדין מ"זעיניהם".

כב מצאנו בראשונים הסברים נוספים לקושיא זו, ולפיהם גם לר"ע התוספת שבתות וימים טובים מדאוריתא. תרוץ המאור (ר"ה ב, א מדפי הר"ף) מובא בראשב"א (ר"ה ט, א ד"ה הא דאכבעיא להו) ובריטב"א (ר"ה ט, א ד"ה ור' ישמעאל דמוס) וכן הובא ברייטב"א (שם) תרוץ הראב"ד (בכתוב שם) ולפיהם לכ"ע התוספת מדאוריתא. הראב"ן (היל יוה"כ) והראב"יה (ויש סי' תקלח) סבורו שהאכל בתשיעי Cainilo התענה

ר' גלעד

או סך או נעל או בעל מכין אותו מכת מרודות: ו' כשם ישכבות מלאכה בו בין ימים
ובין בלילה כך שבotta לעניינו בין ימים בין בלילה. וצריך להוסיף מחול על הקדרש בכנסיתו
ובוציאותו שנאמר ועניתם את נפשותיכם בחשעה לחידש הערב. כלומר [ו]החיל ל柤ום
ולהמצעות *ניל"ג מלילנא.

מושך על מוקפת מלוכה, ונריימל הילטן צען סס ועימס לה נפזומיסס וכיו' מכון צמאניסין מהולן על קדרס וכו' ימי טוויות מעין תלמוד זומר מסצמו שבתום מעין מ"ל צמאנס סה' למלה כל מקום צנומר צב' כל קהיל וטומה נמאנשי ונתמעה גאנטיי מעלה עלי' הקומו קהילו נגנוש על גאנדי. וסס האנו דליהן מון דזוקיס נא לאה' קיל' לדייל מהלימה וויא' ידועה גאנמייל כל קהיל וטומה נמאנשי ונתמעה גאנטיי מעלה עלי' הקומו קהילו נגנוש לההווניג

לחם משנה

הגהות מימוניות

ה. סמ"ג עשיין ל' ב' מודרך שם דאיכא איסורה ואוריתא בשאר עניין מהדריא אין ענוש כרת אלא על אכילה ושתיה בלבד ולא על שאר עניין משמע ולכל הפתוח איסור ואוריתא איכא ע"ב: [ג] נהי רבה ורב יוסף מנין ליום הקפורים וכו' ושם חנ' ה' עיין בnder גזירך

וְיָמֶן הַלְּגֹזֶת בְּאַדְנֵר מִזְבֵּחַ אַצְמָן וּכְוּ) וְעַנוּיוֹס דָּרִיטָס לְטוֹסָה כְּדָלִילָס לְטוֹסָה קְפָרִילִיחַ הַלְּבָר אַס
סְמָלְמוֹגָן גִּינְזָלְבָּס אַטְּקָעְנְגָן הַתְּנִינְגָּס נְפָסְטִימִיכָּס יְכוֹלָה יְסָבָּעָה כְּמָמָה וּכְוּ הַלְּבָר אַטְּקָעְנְגָן וּוּמָר וּכְוּ הַלְּבָר
דְּרִישָׁס לְטוֹסָה כְּיָמָה וְלִיכָּה הַלְּבָר דְּלִישָׁה טְיָסָה עֲנֵי מְפֻורָה כְּמוֹרָה כְּהָאָה וְלִיכָּה הַלְּבָר
הַלְּבָר סְפָּהָר מְלִיצָּה לְסָה מְצָבָּמָן וְלִיכָּה כְּמָגָּעָה עֲנֵי זְיָה וְלִיכָּה סְקִילָה מְזָהָה עֲשָׂה הַלְּבָר מְנָמָר עֲנֵי
וְכְיָה כְּלִילָה גְּעַנְיִינְס כְּמָתָּוָס דְּרִישָׁה לְטוֹסָה וְלִיכָּה יְצָעָה כְּדָלִילָס לְטוֹסָה קְפָרִילִיחַ. וְאַרְצָן וְלִיכָּה
יְמָבָּרְכָה שְׁעַנְשָׁה הַבָּהָרָה וּכְוּ. מג' סְמִיקָה לְסָה גְּמָרָה וְלִיכָּה קְגָּרָה גְּלָטָוָן דְּמְתַמְּעָן לְמְתַעַּנְשָׁן
לְדוֹד שְׁמָנָן סְמָלוֹכָה וְלִיכָּה הַלְּבָר מְגָּעָה וְלִיכָּה כְּסָה רְצָעָה זְלִיכָּה:
ה וּבָן לְמַדְרָנוֹ מִן הַשְּׁמֹועָה וּכְוּ. כָּמָס כְּסָה וְוִינְקָלָה דְּבִרְיָה דְּלִיעָה פְּאַמְּן כְּפָרִילִיס הַלְּבָר אַסְפָּה עֲנֵי מִיּוֹתָד
כְּפִי עֲנֵמָו עָגָה. בְּצָוָא כְּלִילָה כְּפִי עֲנֵמָו עָגָה כְּפִי כְּפָרִילִיס הַלְּבָר אַסְפָּה עֲנֵי מִיּוֹתָד
קְרָלוֹ דְּסָמְדָמָן וְכָהָה שְׁעַנְיִי כְּמָכָוב סְוָה כְּסָה יְמָיָה לְעַמְּנוּמָה מְלָאָה עֲסָה צָאָה
עֲנֵי מִיּוֹתָד כְּפִי כְּלָמָר שְׁלָמִין דְּסָמְדָמָן וְלִיכָּה גְּמָרָה יְצָעָה וְלִיכָּה מְנָתָה שְׁמָה צָוָה
עֲנֵי מִיּוֹתָד כְּפִי כְּמָכָוב שְׁלָמִין דְּסָמְדָמָן וְלִיכָּה גְּמָרָה יְצָעָה וְלִיכָּה הַלְּבָר מִיּוֹתָד כְּפִי
עֲנֵי מִיּוֹתָד חֹמָה כְּמָכָוב מְקָרְבָּה דְּסָמְדָמָן וְלִיכָּה גְּמָרָה יְצָעָה וְלִיכָּה כְּמָכָוב שְׁלָמִין כְּעַנוּיוֹס גְּגָנְטָס צְבָלָן

מתק ליעורי, וכן ביציאה
בआתנו ובכ' אס (ג') מפרק:

ו נשים שאוכלות וכו'. זיו"ט פרק סמוך
(בג' ל') פונפה גובה בטורימן

לחם משנה

⁴⁷ ב' האנגל' בונ' ב' אאנלון' וראינו לאנאל ארט' בו', ר' ס' מאט ג' י' ומגמלן קאנלן גאנלאים.

כונסם ו חס נמה לא יתקה ווי עשיין מ"ק אטב המג'ר פ"ג מנאלא טומלה נמ
כל רב מדפסין וכו' והוא קוגר תדרון דעשת נג'ס נפקד לרמולה לאן דסכה דויניטא נטעס
לט' מפקין ליה להוטרו נקחמס כפליטינע נט' גאנט פקיין זיל' מהאיל אנט' רצינו זיל' פק

בכל רצ' מידיימי ולכפי פסקה נסתייה דרכו הייחודי בדעתו וטוקנו דוחותם קבלניים וכוכב דרל' קיימ' בכינוי לנלהה לו דבריו פastos כמי גויטקו ולבך כמג' צד'ם יונ' גולדשטיין ז'וז' יוניקסמו גול' ס'ס' ו'ל' ומפני כן סמס' וויל'יכן מון' דומוקיס לא נא' קלה לדעתה מהרין וטוקנו טקה גנעריקו מגוירת רצ' ז'ול' ס'ס' מונ' גאנט'ס גאנט'ס הול' קיס' לא נומַר וטוקנו מון' דומוקיס לא' טיש לא' נומַר וגאנט'ס דקלהמר יול' ז'ונע' ז'ונע' גויטקסו:

פ' ב' א האוכל ונפיקות נפרדים לאוכלן ולזרע ולטבונה מוחלטת מפוקה נרחבת ורחבת זו כבשון ט. – נ' צ' נ' צ'

١٢٦

הזהות מילטניזם

ונגידך לפקוד קודם שקיים חמה ומשקעה החמה ואלן השיב בין השימוש עין תחם' ב' ימ' וכבר נאש האיך בו בא' ינו חיב' ברת על התוספת דילפנ' מכעסן הום הזהה על עינזמו של ים חיב' ברת וכו' וב' איתה דאיפיל' אורה אין בו אלא בעזם יומם אבל על התוספת אין בו אלא עשה: א' [ב'] כרתוות פרק אמרו לו אראה דכובבת אית'

ב

כל קיינו דמולת נגידו ליט' נמאקס ולפוקן לא ממעון עי' ועטילוי וקמענטס ולאה מאז נפוקן כדכלי אכליימל זאכונס מופקף נל קאן נליימל למם ופ'ק' לא' (לך נ. ט.). דויש נאלט סאלול וטומס וווניג בעיינס זאכונס דומיל פיעיך דגאי לדלאטסמן דמענין מאמען ולחתענותה מערב תשעה הסמוך לעשיiri. וכן ביציאה בשוהה בעינויו מעת מליל אחד עשר סמוך לעשרי שנאמר מערב עד ערבית השבוח שבחכם: נשים שאוכלות ישותות עד שחשכה והן אין יודיעו שמצויה להוסיפ מחול על הקדרש אין ממחוץ בין שלא יבואו לעשות כבודן. שהרי אי אפשר שיחיה שוטר בבוח כל אחד ולהזחיר נשיין. והנה להן שישו שונגן ואל יהו מזידין. וכן כל הרומה לוה:

פרק שני

א האוכל ביום הכהנים מואכלין הראיין לאכול לאדם בכוחבת הגמה שהוא פחות מכוביצה ומכמעט הרוי וזה חייב. וכל האוכלים מצטרפין לשיעור זה. וכן השותה משקון הראיין לשתיית אדם כמלוא גופו לוגמיו חייב. וכמה מלוא לוגמיו כדי שישיכלם לצד זה באדם בגיןו פחות מרבעית. וכל המשקון מצטרפין לשיעור

שען צהיגו נפלךון ווועהיס צבאלס זאָפֿלען ע''ז

פרק שני

א האבל ביום הכפורים מאכלין הראיין לאוכו
לאדם כוכבת הגשה שהוא פחוט מכבצ'ר

הנתקה בז' חמשה ימים ושבה לארון מצלמתו. נסעה לאנטוליה ושהה שם כשבוע.

זהו באדם בינוינו פחות מרבעית. וכל המשקן מצטראפּי לשיעור

שנה למלך

פ"ב א האובל בזיה"כ מאבלין הרואין לאובל ארם וכו'. (ה"ס כמג ט"ס וגנמלע קולנו נחלאות טומפם ו לח נמה לח צטפא וכו' ועיין מ"ס כלע קמאנדר פ"ב מסל' יומתון ממ זיין).

כמונת

הנדרל עוז

ו נשים שאוכלו עד סוף פליק, גמגמה צדקה פליק צולן (לק' קמ"ה) וכומקם ציללה פריך קמינו כי אין (qr.) לא: פ"ב א האוכל בוויה"ב עד ליל ואח'י. פליק נכללה דוחה (qr. ע"ז) ואילו יש לנו מה נפסומיכס עליינו טום צדקה הוכיח נכסף וזה וא' סול' וא' חיל' וטמיה: וכן ובול האוכובי נאמנרטן לשערת הות. פליק נכללה דוחה מולע (qr. כ') וריטס' ד' דומ' מועלע: וכן ההשתהה משקין ע"ד פחים מונענישת. דוחה דתקפם נלפס: ג' ובול המלומץ' נאמנרטן ע"ד מכת מרבות (qr. ג' ור' יווינ' ור' ע"ז) ובר' מלומץ' נאומישל:

עמנים. הלבות חנוכה פ"ד

וְגַם חֶרִי שָׁאוֹן וּבוּ. אֵס נַחַת קְלֹודָס סִיסְטָס נַחַת עֲדִיר מִזְזָס פְּלָקְסָמִי יַיְהָ. וְכַתּוֹב צָהָג
לְסַס וּוֹהָ נַאֲדָלְקָן כְּהָ וְנַעֲצָמָמְלָס מַדְלִיק אַלְמָנוֹכָה וְהַמְּלָכָה אַלְצָמָמְלָס
אַהֲלָלְקָן אַלְצָמָמְלָס כְּכָרְקָדְלָן קְצָמָמְלָס כְּכָרְקָדְלָן קְצָמָמְלָס
סְסַלְמָמְלָס אַלְצָמָמְלָס סְסַלְמָמְלָס וְלְמַמְלָס עַלְמָמְלָס וְכָרְקָדְלָן סְסַלְמָמְלָס
מַדְלִיק אַלְצָמָמְלָס מַדְלִיק דַּמְדִיר וְנַעֲדָף עַפְשָׂי מִזְזָס
דְּרוֹעָה וְרַיְמָה. וְלֹן מַגְלָה מַגְלָה דַּבְרָי רַבְעָי קְבָלָה
חוּקָמָה גַּעַשׂ-סַס וְוֹקָה וְלֹן מַסְפָּט כְּמַיִסְטָס פָּסְמָה כְּמַיִסְטָס
יַיְהָ-כְּבָשׂ וְמַיִסְטָס דַּבְרָי קְוָלָה וְזַיְמָה מַדְמָקָה כְּבָנָה
צַקְנָיוֹת לְעַמְשָׂס טַלְוָה מִן סְטוֹטָה שְׁפָצָל דָלָה יָן
מְמֻנוֹלָה גְּפִיקָן כְּיָטָס מַסְיָה צָמָמָה וְכָן מַמְנוֹ מַעַשׂ
וְאֵס הַמְּפָרְסִים וְלֹן:

ד הוה לפנוי וכוי. שם מזמור י"א ויג' צימו כל צימו עדיף מטוטן צלוס צלוס ימיום: גדור השלים ובו. צמפל. וטס למלו טטטוס צומתומיין כל כל צבירות צלוס צבילהם יטט טי פפי היליך ויטס נך צלוס:

הם ונשלם תהילה לאל עולם:

במהלך הימנעות מתקני אבטחה, נר חנוכה שמן להדריך נר חנוכה על היין לקידוש היום הוואיל ושתיהן מדברי סופרים מומוטם להקרים נר חנוכה שיש בו זכרון הנם: יד היה לפניו נר ביתו ונר חנוכה או נר משומש בביתו שהרי השם נמחק לעשות שלם בין איש לאשתו. גדול השלום שבכל מה לעשות שלם בעולם שנאמר דרכו נעם וכל נתיבותה שלום:

א צוות קי' מלע"ט סמ"ג בס: ב צוות קי' מלפ"ה: ג צוות קי' מלע"ס:

נגם ספר שלישי והוא ספר זמנים הלכתיו עשר ופרקיו שבעה ותשעים.

הלוּכוֹת שְׁבָתָה שֶׁלְשִׁים פְּרָקִים: הלוּכוֹת שְׁבָתָה עֲשֵׂר שֶׁלְשָׁה פְּרָקִים: הלוּכוֹת שְׁבָתָה יוֹם טֻב
שְׁמַנְיָה פְּרָקִים: הלוּכוֹת חַמֵּץ וְמֵצָה שְׁמַנְיָה פְּרָקִים: הלוּכוֹת שְׁוֹפֵר וְסָוכָה וְלֹלֶב שְׁמַנְיָה פְּרָקִים: הלוּכוֹת שְׁקָלִים אַרְבָּעָה פְּרָקִים:
הלוּכוֹת קְדוּשָׁה עֲשֵׂר פְּרָקִים: הלוּכוֹת תְּעֻנִּיות חֲמָשָׁה פְּרָקִים: הלוּכוֹת מְגַלָּה וְחַנוּכָה אַרְבָּעָה פְּרָקִים:

בכואן נשלם החלק הראשון המשאים בשולם. יהי שם ה' מברוך מעתה ועד עולם:

לחם מלחמה

ר' בר מצוות נר חנוכה ובר. אמר ר' בר וכיר' נמר חנוכה דלעדי' מוקדש סיטי. וקעה דמלוי' כ"ט טויה זו כי מהיין חנוכה עדר' מוקדש קיטי קיטי חנוכה סי' פלאסמי' ייקסן לדלהרין גומלה מסת'ך' נקדוש סי'וט האן ד' כוסום דלהיל' נטה פלאסמי' ייטה' קלצאנ' ז' ז' וו' ליטוי' כמו מגנינה וו' כ' גו' קיט' נו' לא' נלמעה קידן מל' אבן גו' מאיזו סידין ז' ע' :

כבר בראון שדרילק ערך הרטמוניה המלכותית. רצונו שדרילק יתמנה למלך ויבחרו לו נסיך כבש בריטניה. רצונו שדרילק יתמנה למלך ויבחרו לו נסיך כבש בריטניה.

נוגמר ספר זמנים בפ"ה:

מפתח למפר הרמב"ם ולפרקיו ספר שלישי והוא ספר זמניות

טפ"ג שמוטר להתחילה מל'אכה בערך שבה. ווגטעו ממן צ"ע"ש גורה צמל יממה גנומלס. هل עותק מדורס מגדוע יוס. כתמןו פם צמונו עס פקסה מה זיינו.

ט' י'ב'ר דין המוטיף הכל'
ט' י'ב'ר י'ב'ר הולכת נר בשחת חובה. ואפקנישס וטפמילות. צ'זירן לאדליך כרוכ טויה. ופיניטס צ'ן גאנטומת. לה קווין נלו סנכ וכו'. לין מקייעס גע'ע'ץ:
 גערל

יא אורה שמלקון עליו בתוך ביתו ובו. אס מפושט סקמני חייב כל גוכס ל"ז וילו מומייך כי תולו כי רכ קוה מסתמכתנו פעריעי נאדי לופצפי זמר דליכננו למיניהם המיין הסה ולווילו למיניכם דקוח מלוקן עליי נאימילוי: ואם הרוחה ובו. נאלcum לח פהמ נאכלה נפץ מימייך למלוקן עליי מוסס חדלה ופי' רכשינו הפליקן עליי המכן צימר וכון עירק דזומל נאכלה גולדינה מוו למורו למעלן לוך מליקן לחט מטאל גולדינה מוו למורו למעלן צמבלר ציט לא סני פהטס נאכט יומום מארכס נאלוקן מפני ספער פעריך גונמיה מעדן דנוי מומח דלומין דמלוקן דסאל נול נעל פלען זאל וממיי כי סיימ דנסטל פהטס לוך הפליקן נאכלה פהטס נמי למ הפליקן ע"כ גומגומת ציט:

יב מצות חנוכה ובו. ס"ס (ד"ג-כ"ג) למם כי קוגן ברגל נר כוכב קיון לא נמי ס"ח: ומ"ס רכשינו למם הפליקן לא נמי מה בא כל וכו'. גולטה צלנוו ממה סטמנטל ב' ו' מסכלתס פנק ומואס פלטיפלו עיי צטנטעלן למ' יטיפות מל' גוקוט וטאטעס מוסס פלקטני ייסך וכ"כ גנ"ה לענין מקדוט טיס כמי צימטאל נסמן:

**ביהו וקדוש היום נר ביתו קודם משום שלום ביהו שהרי ר' הילא
התורה נתינה לעשות שלום בעולם שנאנו**

א צור כ"י קלע"ק סמ"ג אפס; ב

אל שרים בשתי רוחות, ע"כ: יא [נו אמר ר' זORA מושך הוינא משוחחינא בפעריט, ע"כ:]
קצת מלומוד דיכי פולמי פרשת ושלה נר חנוכה שכבה כליל ראשון מוסף עלי' שמן ומוליך
בליל ב' ליל ב' מוסף עלי' בליל ב' ומוליך וכן עד ליל ח' עשרין לה מורה
קמנה בענייה ושופטה, וכן כרב רבינו ששהה והבא ראהה לדרכו דלא דמי לשורי
מגנא בבראיו בז' שאוואה להשופט וכו' תקנום' קבאן' דבר זה בלבוש בריקיא אכח' בפרק

חלבון שבח

פרק א' יכאר לשבות מללאכה ביום השבעתי. דבר שאלתו ממקין זו וסמקקן פטרויו. מילאכם קניינם נזיכת נזוכת. ודע גולגולת בענינים ענינים:

פ"ב נראה שדורין את השבתה מפני ההבנה. קוילנד מוסר סול נקכמת נפשות. וולט מפקחן פיקוט נסח צדקה. המכון נCONDOR ווּלְדָע מִתְיָס צדקה. עכ"ס טריי על עיריהם יטכלו. וכן ספייה קמיעילקם צדקה. וולט ממקיאין על דוד בזבזם:

על פיהם⁷ כקורין את שמע. ערב שבת במנחה לא היו noch נוכנים מפני כבוד השבת. [ד] כל יום שיש בו היל אין בו מעמד בשחרית, קרבן מוסף אין⁸ בנעילה, קרבן עצים אין⁹ במנחה דברי ר' עקיבא. אמר לו בן עזאי בר היה ר' יהושע שוניה קרבן מוסף אין¹⁰ במנחה, קרבן עצים אין¹¹ בנעילה. חזר ר' עקיבא להיות שוניה כדברי בן¹² עזאי. [ה] זמן עצי הכהנים¹³ והעם תשעה, באחד בניסן בני ארוח בן יהודה. בעשרים בתמוז בני דוד בן יהודה. חמישה באב בני פרעוש בן יהודה. בשבועה בו בני יונדב בן רכב. בעשרה בו בני סנאה בן בניין. בחמשה עשר בו בני זתואל¹⁴ בן יהודה, ועמהם הכהנים והלוים¹⁵ וכל מי שטעה שבטו¹⁶, ובני גונבי עלי, ובני¹⁷ קוצעי קציעות. בעשרים בו בני פחת מואב בן יהודה. בעשרים באלו בני עדין בן יהודה. באחד בטבת שבו בני פרעוש שנייה. באחד בטבת לא היה בו מעמד, שהיה בו היל וקרבן מוסף וקרבן עצים. [ו] חמישה דברים ארכו¹⁸ את אבותינו בשבועה עשר בתמוז, וחמשה בתשעה באב. ^{חמשה} בשבועה עשר בתמוז נשברו¹⁹ הלוחות, ובטל התמיד, והבקעה²⁰ העיר,

ד) ו. פינ. [ד] ו. זונה כנ. [ה] ו. זון צו. [ג] ו. כאניס. [ד] ו. זונה כנ. [ז] ו. כאניס וויס. [ז] ו. זונתו. [ס] ו. זינה. [ז] ו. זירעה. [ג] ו. נדרנו. [ג] ו. וסודקעה.

מעמד היו מתפללים גם נעילת בכל יום. והלכה כבן עזאי.

[ה] כבר ידעת שאחד בטבתthon ימי חנוכה ולפיכך נעשה يوم היל לא מפני שהוא ראש חדש, לפי שאין היל של ראש חדש אלא ליחיד ולא לצבור אלא שהוא מנהג לצבור לקרוטנו²² בדלוג, ויחיד לא יתחיל ואם התחיל גומר²³, ואלו היה ראש חדש يوم היל גם אחד בניסן אין בו מעמד. ועיקר זה הקרבן עצים שאלו המשפחות המנויות הסדריו בינויהם לפי תור הבאת²⁴ העצים לשאש המערכה באלו הומנים היזועים, וביום שהל בו תורם מקריבין קרבנות נדבה, וזה קרבן העצים²⁵ שנזכר בעזרא²⁶.

[ו] דין זה הוא בשני תנאים, אחד שתהיה סעודת המפסיק בת, והשני שתהא אותה סעודת

חוכה לאנשי מעמד ואינם מתלבטים כדי לצאת ידי הובטם, אלא היתה קריית הוכרה שידעו היכן הפסיקו בקריאתם, והלכה בגין עזאי". וכבר גמך כל זה ותוון לפניו. ובנדפס היתה לפני אמנים מהדורא אחרונה אבל בששה ובלבלה. 22 בנדפס "לפי שהוא מנהג ועל הצבור לקרוטו". ואינו נכון. 23 דף כת ב. וכ"פ בהלכות מגלה וחERICA פ"ג הל' ג. 24 במה"ק אסاكت" הולכת. ותוון "אג'אכט" הבאתי. 25 בנדפס הוסיף משלו ע"פ המקרא "והעתים המזומנים". 26 נתמיה י' לת. ובכל כתבי היד העתיקים של התנ"ר ספר נחמיה נקרא עזרא שני. וכן משמע בביבא בתרא מעמד במוסוף, אין הדבר כן, לפי שאותה הקרייה אינה

אותה אחד ואיו פרשה קורין אותה שנים ואיך סדר הקריאה יתבאר במסכת מגלה²⁷.

[ד] يوم שיש בו היל בלי מוסף הם ימי חנוכה לפי שהם מדברי טופרים עשו להם חזוק ובטלו המעמד בשחרית²⁸. ויום שיש בו קרבן¹⁹ מוסף ידחה מעמד מן המוסוף, כלומר מתפלת מוסוף שלהם²⁰ ומתחלה אחרית זולת תפלה מוסוף. ומה שאמר לעיל שאנשי מעמד קורין במוסוף שימוש²¹ שיש מעמד במוסוף, כבר ביארנו שענינו תפלה הנוספת המיוחדת לאנשי מעמד, לפי שאנשי מעמד היו מתפללים נספה תפלה נספה בכל יום ונקרה מוסוף, ובזום שיש בו חזות תפלה מוסוף לכל העולם אין קורין באotta תפלה הנוספת ולא בתפלת מנהה, ואין קורין אלא בשחרית ונעילה. ומהלכה זו יתבאר לך שאנשי

הע' 2, וגם כאן, ולקמן בסוף מ"ד ערך לא פירש "מוסוף" שהיא תפלה הנוספה. 17 פ"ד מ"א. 18 דף כת א. 19 במה"ק לא היה "קרבן". 20 "יעני מן צלאת מוסוף שלתם" כלומר מתפלת מוסוף שלהם, לא היה במה"ק. ובנדפס "מתחלת מוסוף" וט"ס הוא. 21 במה"ק "אלדי" דיל אנגה קד יכון מעמד פי מוסוףليس אלאמר כדריל לאן חיל אלקראה גיר לאומה לאנשי מעמד ולא יכיתמעון ללבירוגע ען לאזמהם ואנמא באנמא קראת תדי'ארא ליעלמא אין קטעווא אלקאה, והלכה בגין עזאי". תרגומו: "שםשע שיש מעמד במוסוף, אין הדבר כן, לפי שאותה הקרייה אינה

ושרכף אפסטמוס²⁷ את התורה, והעמיד צלם בהיכל. בתשעה באב נגור על אבותינו שלא יכנסו לארץ, וחרב הבית בראשונה, ובשנייה, ונלכדה בית תר²⁸, וונחרשה העיר. משנכנס אב ממעטין בשמחה. שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה אסורים²⁹ מלספר ומלבבם, ובחמיishi מותרין מפני כבוד השבת. ערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין, לא יאכל בשר ולא ישתה יין. רבן שמואון בן גמליאל אומר ישנה. ר' יהודה מהייב בכפיה המטה, ולא הודו לו חכמים. [ז] אמר רבן שמואון בן גמליאל לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכהורות, שבhem בניי³⁰ ירושלים יוצאים³¹ בכללי לבן שאולים³² כדי שלא לבייש את מי שאין לו. וכל³³ הכלים טועוני טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחוננות³⁴ בכרמים, וכבר הן אומרות³⁵, שא נא בחור עיניך וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עיניך בנואי אלא תן³⁶ עיניך במשפחה, וכן הוא אומר צאינה וראינה³⁷ בנות ציון במלך שלמה בעטרה שערתך לו אמו ביום חתנתך וביום שמחת לבך (שיר השירים ג' יא), ביום חתנתך³⁸ זה מתן תורה, וביום שמחת לבך זה בנין בית המקדש. **יהי רצון**³⁹ **שבנה בימינו**⁴⁰.

27. ג. וו. לפוטחו. 28. ג. נית מה. וו. יותר. 29. ג. זית מה. וו. זענן נקיות.
30. ג. יולדות. 31. ג. וו. תלולין. 32. ג. וכ. ס) ג. וו. ווה סיו לטעורות.
33. ג. וכוי תן. 34. ג. וו. נמאנחה זקר פון וכונן קופי לך ירלה פ. פיט. מטהלן וווער תננו הס' וו. פערן דיאס.
35. ג. וו. קחונטה. 36. ג. וו. ג' ג. ייטו רזון".
37. ג. זענאנס נמיינו. וו. נמאנחה נמיינו מהן.

[ז] כל הכלים צריכין טבילה מפני התערבות, שאין ספק שיש בינוין בלתי טהורה, וכבר באנשים בלתי טהורה. ונאות שבתון הינו אומרות שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך שאין אשה אלא ליופי. ומיחסות שבזה אם לא עיניך בנואי אלא תן עיניך במשפחה שאין אשה אלא לבנים³². ובחרו يوم חמשה עשר באב לפי שבבו פסקה המגנה ממתי מדובר בשנה האורתוניה מן הארבעים, לפי שהיא דמות מתרבה בהם כל תשעה באב, ובשנה האחורונה פסק, ונשארו מצפים עד חצי החודש ואו בטח לבם והבינו שכבר בא הרץ וגנמר החרון ונסתלק מהם, וכך עשו אותו מאו יומם שמחה³³.

מאחרי חצי היום, אבל אם אכל קודם חצות היום אפילו דעתו להפסיק בה, או לאחר חצות וודעתו לאכול עוד פעמי שניתה מותר לו לאכול בשך ולשתות יין²². ומה שאמר רבן שמואון בן גמליאל ישנה, ר'יל ישנה הרגלו למעט, בלא מר שימעת ברבי המאכל והמשתה. זיין הלהבה בר' יהודה. ואמרו בחמיishi מותרין, הוא דברי רבן שמואון בן גמליאל האומר כל השבת אסורה ואפילו לאחר התענית ואינה הלכת²⁴. זמנה שתהה צריכה לדעת שכל מצות הנוגנות באבל נהוגות בתשעת באב, ויתבראו לך הלכות אבל במקומן²⁵. ודין תעניתו כדי תענית צום כפור, כלומר שהוא אסור בריחצתה ובסיכה ובתשמיש חמאתה. ובגעילת הסנדל ומוסיפין מהול על קדש³⁰. ועשית מלאכה בו מגונה מאד³¹.

פסחים נד. ב. ובחלות תענית פ"ה הל' ז פסק בין המשימות שלו אסור. ולא הזכיר Tosfot. 31 דף ל. ב. 32 דף לא א בשינויים. 33 פתיחתא ואימה רבתי לג. ובנדפס הוסיף ושנה בכל קטע זה כפרשין.

יד. ב. וראה מגלה פ"ב מ"ד. 27 דף ל. א. 28 מן "ובחמיishi מותרין" עד כאן לא היה במה"ק והויספם ריבינו בכתב ידו. ושם במה"ק היה סבור כפרשין. 29 מועד קטן פ"ג. 30 ראה

בריך רחמנא דסיע בהדן.

ומצואה לברך על היין ביום השבת קורב שיבועד סעודה וכו'. שם (דף ק"ו), מ"ר יוכיר לך מום שנקרא מון ח' נלען גלילא דיזס מונן ח' ל"ז סוכי מה יוס זיוס מל' מודרך חמל' רכ' כי יוזה נולא פפי גאנפ' ועס קלאוועו קלאווע רכש וווען נמיינ' כמו צוירין ל' נמיינ' קני נארו: ואמר לו לאדם שישתעטם כלום קורם שקרש וכו', צאצאות ה' חמ' לרמץ לה מסכליה המליס וכו'. וואי הומער אנטיגו' מל' אין מומס סקללאוועו קלוועס וווערנו סטטס טעלוקו למעדן קודס קידזס. וממעהה הלאט' ען דכרי תל' ה' ו' מא' ו' וויילו צנ' לקדש דיזס ען ספט מע' מ' מוקדש מה' חומייל דלה. וטעתס צוזה נלי צאנצלאה סטוק מועל קדשות סיוט לי טיכיל בכך ווועס קביע עלי' פט יומך קידק ען ספט קודס סטוקעטס האנ' גיזס עטילן

ושיאנו מקדש על היין אחר שונטלי ידיים לטעודה. ומוצאה ושלבך על היין ביום השבת קודם שישי סעודת טעודה שנייה. וזה הוא הנקרא קידושא רבא, מביך בורא פרי הגפן בלבד

השנת הראב"ד

הוויה אובל בשבת ובי. כמה גראט ז' ו' ואו
עוזן נ' גאנט פֿאַטְעָן עַזְלָעָן:

בדבוק בקדש עלייו. ואם היה בתוכה השתיה פוסק וմבדיל ואחר כך חור לשתייתו: יג היה אוכבל וגמר אכילהו עם הכנסת שבת מברך ברכת המזון תחלה ואחר כך מקדש על כוס שנשין. ולא יברך וקידש על כוס אחד שאין עושים שתי מצות בכום אחד. שמצוות קידוש וממצוות

א. כו"ר פירמן לר'ג סמ"ג עזין כ"ט: ב. כו"ר קי' רע"ל סמ"ג סס: ג. עזין נטורה סס: ד. טו"ר קי' לר'ג סס: ה. טו"ר קי' לר'ג:

מן טרנסג'זרים וכ'ג'ן פטומיניסטים וכבדליים, בינוין וכן עיקר:

בשבת ויצא וכו' וגמר סעודתו. כל שוכני זה נקמו:

מנדרל ענו

ישראל ווֹם השכלה ואין מקרים על הפת להן כל וה, וכמספר הנזכרים שב רך דרכ' ר'ח' כאשר חברתי ובן בר שירא כתוב כר' וכתב ולי' מושם היבתו דרישת מהפכים שרב היה מדורש על הפת אפליה הרה לו ז' וזה בפרק הליל פירוש שם הוא מקדש אריפטה וזה תינוה מדורש ואמינו וורה על הין עב' וויה בפרק הליל פירוש שם הוא דרבנן המחבר וויל' איש כתוב שם והוא הרין במיל' דמקדש על הפת בהרצת הפת מוד' שהחתה במקום ז' עב' והוויה דירושלמי שהברין ד' חבורת ואכל' שתו וגנו בכינישתא ולכך והבא שעשין בה' להויא היבתו ד' חבורת ואכל' שתו וגנו בכינישתא לאיל' אלא בקדוש שאן ז' א' לא לדרש בה' דאיך קדרש על הפת ולה לא אין שם אדם שנטל די לאכיל לאלאה ולבך נבדק הובון וכן איה' האחים באפס' רך דרבנן הפקותם לדרש על הפת ובן בנו שומה פסק דמקדש על הפת אנטם הוזא ימי שאן ז' ולא אמרין שתות אל' להבדלה ושאנ' אפק' ימו מעילוי' ימו והוא דאמרין שעורי' גורם קדרוש שהתרה כיש' לו ז' אינו רשאי לדרש בל' ז' עב' [ב] סוף מורה' ס' פסקathy שמי שאן לו ז' מדורש על הפת עב': [ע] החם לי' מורי' דאית יוס' השביעי' ובשאלות מפרש טעמא' כדי' להלך בין מודה שב' מלה' שהוא לעניין שורה ואין אמור' שרה לאל' להין עב': [פ] ובן פיש' ר' ז' ובן הורה מורה' ז' בוכ' של ברכ' מיל' בשבת נתין לנוינו' עב' בהלצת שמהות של קדר' ובשתא שדרה המפה ונואה אליל' עתה והזהת הסעודת' וה'ט' דתיתני' טעראה לבסתה הפת והשלוחן מנפה עד לאחד קדרוש ובן פרוש בשאלות רוב אהאי' וכותב נגנין לבסתה הפת והשלוחן מנפה עד לאחד קדרוש ובן פרוש בשאלות רוב אהאי' וכותב בה'ח' ז' ובספר המצות מושם וכבר למדרב שצנין מונה והמל' החתי' והטל עלי' בן ז' זה הולץ בצל' מענא' קלא' לא שדי' לסייעות יוס' שבח' אמרנו ואיל' הטעם פלי' שנוהג עיה לטולו' הדרים ואחר' כבר' רשב' והחותמת דרל'לע' להלצת פל' עעהם בא' לא היה הפת מוכסה היה ציד' לבך עלי' קודם לין' דבל' הוודם בפסק מוקדם לרכמה ולפיק' מכיסין אותו והו' מאן ולהו' עב': [ג] אמר רבנן להבדלה אינה קובעת ע'ש אמרנו רב אלפס' פסק דורי' דזא' בספק החשبة אבל בודאי החשبة פורס

מבחן ומבחן רון כהן עיון עיון

לא יתוארו. פליק עליyi פיטום לאטמאן סיא מילקען סי קוא נאיט מהרעלס הילעיגען ומכו קוגניטיביס בשחתה וצאת בו. פליק נערבי פיטום: רבב הר' אבא'ד' יול' וגונה צקען נאָן גוּטַּה סאלס בענין': ואָן צְלִיכָּה!

אבל ייחד צריך לחזור ולהתפלל, אבל לעניין מלאכה אלו ואלו מותרים.⁸⁴ אמר קדושה על הocus או אין אומר וכו'. קס"ד משום דקדושה מן התורה⁸⁵ הוא אין לו לאומרו מבוער يوم, ומסיק שהיה אומר גם קדושה על הocus⁸⁶ משום דכתיב זכור את יום השבת דמשמע סמוך לכנסתו⁸⁷ מדלא כתיב זכור ביום השבת.⁸⁸

והנותן שלום לרבו. פרש"י⁷⁹ כמו לשאר אדם שאומר שלום עלייך ואני אומר שלום עלייך רבוי ומאריך.⁸⁰ בירושלמי⁸¹ משמע שתלמיד איןנו נתן שלום לרבו כלל⁸² דגرسינן נהגי גביהו דלא שאל עירא בשלמא דרביה, ומקיימי בנפשיהו ראוני נערם ונחבא.⁸³

שאני צבור דלא טרחין להו. פי' להתפלל

משתיחס ע"פ קידוש זה. ועיין בראש ערכיו פסחים סי' א שיכול לאכול קודם שתחשך, ועיין בבב"י או"ח סי' רשות שתמה דעתך יכול לאכול לפני קריאת שמע, ותהי כיון דלר' יהודה מפלג המנחה הו זמן ק"ש,ಆ"ג דלאמן דס"ל דלא הו זמן ק"ש עד צאת הכוכבים חזר לקורותה משתחשן מ"מ לא מקרי אוכל קורם זמן ק"ש וראה מה"ש לישב בדברי המודדות כאן סי' ואות בט. 78 כת"ז ברמב"ם פ"ט מהל' שבת הי"א: שמצוות זכירה לאומה בין בשעת ניסתו וכי' בין קודם לשעה זו כמעט, עכ"ל, וראה ביאור הלכה סי' רעה ס"א. ולכאו ספק הגמ' אם אמר קידוש, משום שאותו הזמן של תוספת שבת אינו שבת מדראי - וא"כ איך יוצא ידי חוב קידוש שהוא מדראי בזמן שאינו שבת. 88 מפשטות לשונו, משמע דמציאות קידוש שבת. שicket קודם כניסה מהרמב"ם הנ"ל, אכן מדברי הראה דוקא, וכן משמע מהרמב"ם המשמע דאין יוצא בקידוש רק משום שתוספת שבת היא מה"ת שכתב: וזהו שיצא ידי קידוש כשקדש באotta שעיה ע"פ שקרוש היום מן התורה, שאף קידושה שעיה זו לשבת מן בתורה, ע"כ. ועיין במג"א סי' רשות סק"א דמהמרדי ב מגילה פ"ב סי' תשצח משמעו אכן אם תוספת שבת דרבנן יוצא בקידוש זה כיון דבשעה שמقدس יבוא אח"כ לחוב דאי' [והמ"א תמה דהרי קטן שחיבר מדרבנן אינו מוציא את הגadol וא"ג שכובא אח"כ לידי חיבוב דאי']. וכן משמעו וכמו"ש תוס' ב"ק עג, ב. וראה מ"ש בביאור הסוגיא בפנ"י. 83 איוב בט, ח. 84 כ"ד בעל המאור, הרשב"א, ר' יונה שם רבי משה בר"ר יוסף נרבותי ודיליך בן מדאםין שאני ציבור שלא מטהודין להו דמשמע דלא חששו רק משום הטרחה, אבל משום קבלת שבת לא חששו ולא מותרין במלאה, וכ"כ המאירי, הראה. ורעת ריא"ז בשלטי גברים שמאחר שאין חוזרים ומתרלים אסורים בעשיית מלאכה וכ"כ הרוקת, ועיין בפנ"י. ועיין באור זרוע ושבלוי הלקט דכן ס"ל לרשותי, והגיה בתוס' דיה שאני, ולדעת המהרש"ל יש להגיה בתוס' באופן שס"ל בשיטת ריא"ז הנ"ל שאסורים בעשיית מלאכה, ומהרשב"א פי' דתוס' ס"ל בשיטת רביינו ושיר דמותרין בעשיית מלאכה. 85 עיין בפסחים קו, ב זכור את יום השבת לקדרשו, זכרהו על היין בכנסתו. 86 עיין ברשב"א שכתב שם רב האי גאון והראב"ד דמותר לאכול בשבת בעינוי נפש, לנו גם מצד השבת הוא מופקע מקיים.

אחריו רבו ונגדו, שכל אימה בטללה במקום ציבור שאימת הציבור גדולה מכולן, וכ"כ رب האי גאון הו"ד בשבי הלקט. ועיין בביאור הגרא' שם שאף לדעת רשי' ותוס' דעתם משום בכבוד הרבה, מותר במקומות תפלה ציבור. ועיין בביאור הלכה סי' ז ד"ה וא"פ, דבעת קביעת מקום לכתוללה בודאי נכוון להחמיר שיעור ד' אמות וג' פסיעה כדי שלא יצער לרבו. 79 כה"ד תוס', האשכול, שטמ"ק דמותר לתת שלום לרבו בדרך יראה וכבוד. 80 ליתא לפניו ברש"י. ועיין ברמב"ם פ"ה מהל' תלמוד תורה ה"ה דס"ל ג"כ דבזוך בכבוד מותר לו לשאול בשלום רבו ואומר לו שלום عليك ומורי, ועיין בשוע"ע יו"ר סי' רמב' שכח עליך רבי ומורי, ובין בחזרה אומר שלום عليك רבי ומורי, ועיין במדני יו"ט פ"ק סי' ח אות ח. 81 במסכתין פ"ב ה"א. וראה הקדמת פנים מארות ח"א בביאור הירוש". 82 כן דעת ר' יונה, ורק להחזיר שלום לרבו מותר ולא לתת לו שלום, ועיין בביאור הגרא' ביו"ד סי' רמב' סקל"ט דנראה להיפך לאדרבה מהירוש" שlidik להיפך דמותר להקדמים שלום לרבו בדרך כבוד שהרי שם מכואר שר' יוחנן הקפיד שלא הקדים לו תלמידו שלום, ומשמע שרך תלמידיו בלבד נהגו לא להקדים אבל כו"ע מקדימים, והוא דאיתא כלום יש עבר מקדים שלום לרבו, איןו אלא גבי עבד בלבד, וכמו"ש תוס' ב"ק עג, ב. וראה מ"ש בביאור הסוגיא בפנ"י. הרשב"א, ר' יונה שם רבי משה בר"ר יוסף נרבותי ודיליך בן מדאםין שאני ציבור שלא מטהודין להו דמשמע דלא חששו רק משום הטרחה, אבל משום קבלת שבת לא חששו ולא מותרין במלאה, וכ"כ המאירי, הראה. ורעת ריא"ז בשלטי גברים שמאחר שאין חוזרים ומתרלים אסורים בעשיית מלאכה וכ"כ הרוקת, ועיין בפנ"י. ועיין באור זרוע ושבלוי הלקט דכן ס"ל לרשותי, והגיה בתוס' דיה שאני, ולדעת המהרש"ל יש להגיה בתוס' באופן שס"ל בשיטת ריא"ז הנ"ל שאסורים בעשיית מלאכה, ומהרשב"א פי' דתוס' ס"ל בשיטת רביינו ושיר דמותרין בעשיית מלאכה. 85 עיין בפסחים קו, ב זכור את יום השבת לקדרשו, זכרהו על היין בכנסתו. 86 עיין ברשב"א שכתב שם רב האי גאון והראב"ד דמותר לאכול בשבת

כפת: (ז) בשים חייבות כו'.
 דען כולם כוֹה מומל [אמות סס]
 הכלוּכוּ סיום, ובין הנשים ובין
 נשים נתלוּ להיללה זו. כתוב במקפל
 ממידיס מימן למס' ט סבליַן סבת
 קליך צייח גמל סמעה דבליל.
 ולס' נִלְגָּן נגב צלה הכל צליַן סבת
 עד היללה. ולי נלהה, כיוון דתומפת
 מחול על הקדש כוֹה דהוּליַיתה יָדָן,
 על כן יה פיל הפלנו גמל קודס
 נילה טוֹן:

(ג) **שלא** ל'ונשות מל'אכה בר'. סנקציו הילך סקיעת חממה וסיו' האעם בטליים ממלהיכם. וכחג בטול עוד טעם, לפי מה שופרין השעומר, וכחג' [יקלח נג, וו] שבע צדחות, מילבדון צוות, ולצון צמיטות ג"כ שבע צדחות, לכתיב [אס כא, ט] ומקלה נך שבע צדחות, מיה צגט צמיטות קסוכו וגב זמללהיכם.

היה זמן מפלת עומד לסייעו למחר
בקיעת חממה הקול צמלה,
ע"כ. ולפי נטש זה נלה דלמאל
שם פלו מותר צמלה תיכן, כן
נלה לי. בעניין שפטת המלוי
קדושים לנצח סימן מכח'ם כב':
תצד מהדרין לכת מל ערדית
ככיהם שגועות, כדי
שיכיו ימי קמפלת חמימות:
(א) וקורים בראשון חמשה
ambahadsh shelishi. (א) על מה

בנוסף גיסים צמדייניות הלו לקרים פוק לרמה חזון ולה"כ ממחילן מתקדמת מילין כו', יט לממושה קרזה כל"ז רשות לפיקט זקליה, דהה מהפלו נסכל צדורי מורה מדור כמו סכמות נקימן קמ"ו [שפי' צ], גדוֹלה [לטווית שלטב"ס עזותה היליש פלק יט ב"ד] צענין הקכמה שמקנו לריס [האלי מס] סימן קם"מ [ויטמן קע] כתג טיש חולקין. מי שנאג (רמאנ"ס פלק י"ב מע"ה עזותה כוכב, הלא י"ד ב"ד). (ועמאנ"ל ב"ד). צען עוזין כן מותל (הלה"ס חלק ה' סימן נ"ז ד"ה כי מתחולף נ'). (ונט) [נטן] וכטלי גזרויס פלק קמלה ליינומות [ג, ז חות ה]. ווהס רודז אמרינן צעליזין ד"ז [ע"ה זר'] עקיינט נאג ז' עיסורין, זלה. עמיינן ז' עקיינט גמלת למקטיך ליה, צלט היה יודע אין קזינטל. וטה"כ מפנוי הקפק מותל לנווג מל' חמומי לסתמי חדדי. הצלחן וברצן צו ודרזטן ברה (ב"ד) [הרבינו] –

וְמִמֶּה נַפְעָן כָּלִי, כְּלֵמֶת פָּרָק (ב') [ב'] וְתוֹגִין [מג]:

במקומות זה ונגנו כך ומדוברות וזה נגנו כך, מהפלו מתקבצ'ו
כני ב' במקומות חמוקס ה' ועטה כל ה' כמנהג מוקמו, לית לנו
בה, על"ל רלה לי דמץילה ליה מהפלו בס' צי' דין ה', כתמיון
פרהטן סכטב קרלה"ט. ונרא אה לי דוקה צמנתג סלומה למגילה,
דצמיגילא קבליטס ג'כ' ספינעל נ'כו

מפעלה ועד עצרת משפטם

סימן תצד

סדר תפלה חג השבעות. וגו' נ' סעיפים:

ספרית העומר (ז) הוא חג
במו ביום טוב של פסח
ג השבעות הזה זמן מתן
א ומוציאין י שני ספרדים
ז חמשה י (ז) מבחרש

מנาง צו מזוזס נג מגודלו. ובצלעיו גזרויס פליק קמל דע"ה [עדודה זלה ה, ז סוף חות ג] כתב בס נמלט סמוקוס מלון יוסט ווּמ"כ מילו לנט ממוקס חמל ג' עט חיות נושאן קך, עכ"ל. עיין (^๔) מ"מ מה שכתבתי פירע (ממ"ח) [תפמ] [ק"ק יג] ובמו"מ פירע כ"כ

[סעיף ג נסגר]. עיין מ"ש סכתתמי סימן מלכ"ז [ס"ק ז]. **יבכנתה** קולס זכרה, למ' שיר למ' מתגודהו (מקל"י טינטלקה) חה. וכתמתה י' חומלה מפני שיו ממהילים זמוקס ציון מס' למ' שיר למ' מתגודה י' פיכיה צני הומנות מהדlein זאס מילוק, הע"פ עצה רבי העיר ועיין כתצתת לד"ך צית י"ג [נימ' י"ג] מדל ז' וдол"מ הלאין סימן (ס' הקהל וכנים כה, נליכים חמיעוט לנווג כרוב' עד כלן בכנתה ס' כתית שמלי וכנית הלאן, ומתקה ה' הווי מלי חומלי סכתמי ה'אדרי, לאו נ' בית הלאן, וכן כתזו הטעופה ציימות דף ט"ז ע"ה ד"ה גמילי חזון הרבנן ר' קראטה זונחן לו צוות לזרע חצובם אשר בחר

תצד קשה לי שמיין מהו מומלץ בנסיבות יוס ממן תורתיינו,

ס כהן, כל שכן נצבעה ה' זה שאות
מהה י' [לנו]^ת נפקמייק. ומשמעותי
ס לטורר הקיימות קודם שיתמאל
הה, וכן רמי' לנסוג בכל פקטיות.
וגם בילינ' פתגס צהומלייס זיוס
שני מחל פסוק לריהזון של האפנלה
רמי' לנסוג כן, מלהן צהין האפנלה
חמייליה כל כך כמו קליינה המתולה:

כמו שכתוב בירוח דעה קיימן
וזטיח וצמחיו פוםק), ולידין
עג"ס פלק ט' ממלכות הנות
לפלות רק ג' עונות, וכמת
כל סהימיליס ומולדים ז' זטיח
היינו מענין קלימה כלל
מקלוז שאנטיגו וננים מודעת
שככן נכללה ב' כל קליהם קב
(ב) השלישי [צמיה יג, ה] עד סוף המדר [ג] ומפטיר קורא
בשני וביום הבכורים [גדילר כה, כו] [ח] [ט] ומפטיר
(ג) במרכבה ריחוקאל [יטוקול ה] ומשיים בפסוק [זס ג]
יב' ותשאנני רוחן :

הה קיימן נן לדען לפולוטי ו' עונות
 ק"ז"ו [עטיף י"ה] וכCMDומה שליחתי
 נעלם שצועות צ' זמיון. ובממת ה-
 בטומלה [אלכה י"ה] פסק דהין לרין
 בכמף ממנה בגירמת מלמד"ס
 [פירוש טמאניות, מקומות פ"ח מנה ג]
 וטלטב"ה דמלכים קבילה לו ג'
 עונות ופסק כות"יו, ע"ט. וול"כ
 מנגנינו וזה על פי מלמד"ס, ומما
 שכתוב בירלה דעת כל' יומי סיינו
 לIALIZED. ומא קקקה עוד דקתוורה

ב' ב' ביום השני קורים בפרשת א' כל (ד') הבכור [גדليس טו, יט] עד סוף סידרא [א' טז, ז]

ממליכים ציוס כ' [פ' נ' ז], וכמולה מיתה נצגת [א' פ', ז], וכך מירץ העשרה מלהמורות [מלומי]
ויש צוות שני של גליות. והפסל דמיינו דקמאל [פ' נ' ז] יוס ה' סוקיפ מטה מדעתו. ומן כהן
כל מקום עד לסת הכלכזים, דקמיג [ויקלח נג, טו] תמימות מסינה (עמק נחלקה לquistis, ח' אסוציאיט
וומדים לעשות כן. והפסל מהת עטס על פי השפטונו, לפי שיטחן היו יסדים כל ניליה וסונך
ליהם נמלטים [שי אטייס רגה פלאה ה' מ' יו; פיק דיני חלועל פיק מה' ז], لكن מנו לרימס למקן זה.
קרlein נין נזכר על נעלית ידים, וגס מהן נזכר על טלית כפן כמו שכחמי סימן ה' [ס' ק' מ']. ונענין
ז' מופיע י"ג כתוב מה' הס נמל ניליה וכו'lein נזכר על זען כל זען ניל' י"ק, מטה מעדרם הנועל כל
, וכן מטה מעדרם פלק ד' [ד' סוכה [מ' ז] סוכה דל' מפקקי נלות מימייסlein נזכר על
סוכן סימן מלל"ט [ס' ק' י]. מי'ו קפה דהה מן קיימת נן סיינה ציוס לה כי שפק, מהפיilo שימת
לה כי שפק, מהן שמתהלה אין דעתינו לפטור לך ליטס וליל' מה, וכאקס צזוקר קודס עלות
, דהה לר' מ' רגניות יה', ב' מופקות ד' 'ה' טננה'lein נזכר נל' לר' נפטר נפלחה צל
נמי י"ל פון צוועגן נזכר כל יוס ברכת סתולה ה' כ' מעיקלה נל' יש דעתו לפטור לך ליטס
כסיחול כסוס, וכן נלה עיקל, מה' סרויה נלהת ידי שפק יטמע ברכבת סתולה מלהר ויתכוין נלהת
לקריות קרייה צמע מהר לסת הכלכזים, כוון שlein קורה על מטהו. ואיתא נכתזיס [פי' ע' מ' יט'
ל' ליל טזילה צצזועות יטמעו. בתב המתה צנימין סימן ו' צצזועות קוריין בטעס בעליון
ימלו קוריין ה' צטעס כתהמון. ומו' [צצזועות] ז' קוי נל' תלמיד סוף פסוק וקורין סגד' ז' זקמ' ז'

תנתמה, וכתקורין צטעס (בעליון) [המתהן] ז' קוריין נל' תלמיד סגד' ז' צפת' ח' ע' ז. וצחוקוני
ווע' דוגמת מתן מולה ומתרגמין הדזרות קוריין כל דזוז נל' ישך ז' ודזוז זוכר צנגינות גודלות,
ת' נל' תלמיד צנגינות קמעות, הצע נצחת יתרו קוריין נל' יאה נך חוכר צנגינות קמעות, נל' תלמיד
זה, כי נל' מיינו פסוק צמורה מ' מיזות, וגס צהני וגו' יש מגינה גודלה, ע' ז. וצמפל מהר
לכם כתהמון, ונצזר קורה בעליון, וכן כתוב הכלת צען יעקב צירוטלמי פלק ו' דסקלים [וות' ז]
א' כל' הבכור. והס חל' נצחת ממהלין ערך העדר [גדليس ז' כט]

אורח חיים תעא הלכות פמח

ט"ז מגן דוד

תעב (א) קודם שתחשך. דמ"ה דומיא לפמת, לכתייג' [גמץג] עלייה, ומ"מ עלייה, י"ג מותlein להכל מלה: ז' מותר להאכילה. ה"ג להקוץ לההכיל רקען צללים כמו שכמו סימן מטה רוחה נמה. וכמ"ג מהר' ג' מפלוג' [גנווות ט' פ"ק מה' נ"ל ערך צת ווס טוב שומוקף מהול על רקוד עכ"פ לריך שטיפה גמל כסועה צלילה, לכתייג' [סמות ט', נ"ב] חלמה כיום, ומהר' [צלילה] ב' מלholiyah, וכטמפסיק מהכליה קודס מציכה נה י"ה, דהכילה קדש דוקה צלילה, מה שמיין כן לריכס דוקה צלילה, מה שמיין כן גערת פחת דגש הקידושים לריך גערת פחת דגש מהמיין עוד צלם להכל פירות כדי מהמיין ענמה [יב' י"ג] ויש מהמיין עוד צלם להכל פירות כדי להכל שחרוקת למיין ולין למות מנוגה הסום ז' [יא' י"ג] ויש מהמיין צלם נפרה הוא לטבר שמות גערת פחת ז' [יא' י"ג] צלם להכל מטה ט' ולין למות גס זה. [יא' י"ג] מלה שנופה כתקינה ופי' והחkar נמפלרה ח' (ח) וגוטס ציין וטהן ז' מינס נקלחת מלה עטילס והקולה להכללה גערת פחת:

ג' [ט'ו] אם התחילה לאכול קודם שעה עשירית ומשבה סעודתו עד הלילה דין [יא'] כמו בשבות ושאר ימים טובים שנتابאר סימן רע"א [סעיף ז' ט'ו]: סges [ט'ו י"ג] ומ"מ נלמן ויז' [יא' י"ג] ונגמר גערת יוס טוב [יא' ונטנות גדייס מה' כה' ועיין לעיל סימן כ"ק ט' ולק' ג' י"ג]:

סימן תעב

דיני הסיבה וארבע בוסות. ובו ט"ז סעיפים:

א [א] יהיה שלחנו עריך מבעוד يوم ^ט כדי לאכול מיד ^(א) בשתחשך ^{ט' א'} ואף אם הוא בבית המדרש ^ט יקיים מפני שביצה לשבר ולבול בשבייל התינוקות ב' שלא ישנו י' [ט' אבל לא יאמר קידוש (א) א' וט' קודם ^(א) שתחשך: הגהות רעכ"א

ביואר הגר"א

גערכ פמת כל כיום, דצמ"ה מלה סייח, עיין סוף סימן תפ"ה [ס"ק] צ' ומסמיע דב"ס י"ג מותlein להכל מלה: ז' מותר להאכילה. ה"ג להקוץ לההכיל רקען צללים כמו שכמו סימן מטה רוחה נמה. וכמ"ג מכל מקום דצלר טהני ה'ל ציטול מות עטה מות לההכילו צללים, כמו שכמו סימן רם"ט [ס"ק]. ה'ל רקען סימן ר' ק' י' וקען טהני יודע מה שמקפليس צלילה מייניהם מלהים ז' מותlein לההכילו [יא' י"ג] ויש נסיגין צלם להכל צורת גערת פחת כדי להכל מזור וזה מהר' טהני למיין ציוס ר' ק' ומ"מ מילוק צין קען לכתינה: ח' ונשותה בין נשותה: ח' ונשותה בינו ושותן. מפילו נלהפתה מה"כ בינו ושותן. מפילו נלהפתה ונמבדלה טנית. ^ט ה'ל מפורה ונמבדלה מותlein להכלול ^(ט) ומברך [צולח מיין מוענות*], לשוי מעשה ערך הנכונות קדילס וניימות (מסריין' ל' נוכחות ערך סגדול עמוד נ'ה). ^(ט) עיין מ"ס שכמו סימן ק"ר' י' ס"ט [קמ"ה סעיף י' י' ט' י' וס"ק י' ומ"מ תפ"ה סעיף ד':

תעב א' קודם שתחשך. לכום כל קידושים כו' מהלך מהלך כו' קידושים וכו' קידושים (פרומת סדאן סימן ק'ו):